

PUTERE ÎN SLĂBICIUNE

Bună dimineața, prieteni. Mă bucur că pot să fiu din nou printre voi, în această dimineață ploioasă și cu lapoviță.

Știu că mulți dintre voi au condus mai multe ore, pentru că vin de la distanțe mari. Avem în mijlocul nostru, prieteni dragi din Alabama, Georgia, Tennessee, Illinois și de pretutindeni, și credem că Dumnezeu îi va ocroti pe toți în timp ce vor călători înapoi.

Primăvara și toamna este foarte plăcut, dar vara și iarna este rău.

Cred că nu se înregistrează încă.

Aș vrea să spun ceva referitor la Mesajul de duminica trecută. Motivul pentru care nu am dat drumul benzii, este că am vrut s-o mai ascult odată. Uneori, aici în biserică, spun lucruri pe care nu le-aș spune în public, pentru că pot provoca poticniri. Se întâmplă să provoc anumite întrebări chiar și fraților de aici. Eu spun aceste lucruri nu din neatenție, ci pentru că atunci când sunt sub ungere, Duhul mă călăuzește să spun ceea ce în alte condiții nu aș îndrăzni s-o fac. Deci, fiind sub ungere, pot spune anumite lucruri fără să vreau.

Și unul din aceste lucruri pe care le spun așa, l-am scăpat duminica trecută, când am afirmat că eu nu am crezut în chemarea la altar. Vedeți? Acum, aș vrea să clarific acest lucru, ca să puteți înțelege ce am vrut să spun. Nicăieri în Biblie nu scrie despre chemarea la altar. Nu există așa ceva în Scriptură. Nicăieri, de-a lungul epocilor nu s-a făcut așa ceva, până în timpul epocii metodiste, cam acum două sute de ani. Chemarea la altar se face când oamenii încearcă să-i convingă pe alți oameni să vină la Domnul. Țsta nu-i lucru, prieteni. Nu. Foarte rar auzi de cineva care a venit în felul acesta la Domnul și a mers mai departe. De aceea este

biserica atât de încurcată; din cauza unor asemenea lucruri.

Frate, tu nu ai de spus nimic, ci Dumnezeu este Cel ce face întreaga lucrare.

Priviți-L pe Petru. În timp ce vorbea Cuvântul, Duhul Sfânt a căzut peste cei ce ascultau vorbirea lui. Vedeți? Nu peste cei chemați la altar. Nu există așa ceva.

Acum, altarul este un loc de rugăciune, unde persoana merge înaintea Domnului. Orice persoană care vine la biserică, trebuie să îngenuncheze mai întâi înaintea altarului și să se roage încet lui Dumnezeu; să-I spună cererile cu privire la cei dragi și să-I mulțumească pentru tot binele pe care I l-a făcut, apoi să meargă la loc. Atunci, biserica este locul unde domnește Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece, să nu uităm: *„Judecata începe ce la casa lui Dumnezeu.”* (1Petru 4.17). Necazul este că noi am schimbat foarte mult aceasta.

Acum, eu nu am nimic împotriva celor care fac chemarea la altar, căci și eu am făcut de multe ori aceasta, și probabil o voi mai face. Adevărul este că nu este nimic rău în acest procedeu, pentru că Isus a spus clar: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.”* (Ioan 6.44). Așa este. Chemarea la altar arată tocmai acest lucru, la exterior.

Răspunderea noastră este să predicăm Cuvântul, iar Biblia spune că *„cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați.”* (Fapte 2.41). Vedeți? Mai întâi este pocăința și botezul în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor, apoi urmează primirea Duhului Sfânt. Aceasta este calea corectă care trebuie parcursă, dar când îi împingeți pe oameni înainte, sperându-i și înfricându-i, nu este corect. Oamenii trebuie să vină liniștiți, treziți, din proprie convingere, ca să-L primească pe Hristos. Apoi, primul lucru pe care-l fac după ce-L primesc pe Hristos, stând liniștiți și ascultând Cuvântul, este botezul în Numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor, de care se conving singuri. Numai în felul acesta vor fi iertați de păcatele lor, înțelegeți? De ce aceasta? Pentru că s-au căit sincer de ele, iar apoi au fost botezați ca dovadă în fața martorilor că *„L-am primit pe Hristos ca*

Mântuitor personal." Din clipa aceea, ei devin „candidați” pentru Duhul Sfânt.

Problema este că mulți predicatori încearcă să-i silească pe oameni să vină la altar. Este în ordine cu oricine dorește s-o facă, dar pentru mine, acest lucru nu este biblic, iar eu doresc să stau pe Cuvânt.

Acesta este motivul pentru care am reținut caseta: pentru că voiam să explic mai întâi de ce am vorbit așa, pentru că altfel, aș fi primit peste cinci sute de întrebări pe săptămână, în care mi se cerea să explic acest lucru.

Pășiți puțin peste tradiția cuiva și mergeți mai departe. Asta-i tot.

Uneori mă gândesc că poate sunt prea critic cu aceste lucruri, deși nu vreau aceasta, dar de multe ori, slujba te împinge s-o faci. Te face să înclini în partea aceea, dar sunt sigur că oamenii vor înțelege aceasta.

Noi suntem recunoscători cu toții, că avem un Tată ceresc care privește peste greșelile noastre și nu ține seama de ele.

Eu am citit în epistola către Romani, unde Pavel scrie acel comentariu divin despre viața lui Avraam. Adevărul este că și el a fost de multe ori neliniștit, așa cum suntem și noi, uneori, dar cu toate acestea, Pavel nu amintește nimic despre aceste lucruri, ci ni se spune că *„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu”* (Romani 4.20). Vedeți? Și nădejdea mea este că așa se va scrie și privitor la mine. Cred că El nu va aminti greșelile și ezitățile mele, ci ceea ce am încercat să fac din inimă, pentru poporul lui Dumnezeu.

În dimineața aceasta, am venit aici ca să încerc să vă aduc un Mesaj pe care mi l-a pus Domnul pe inimă, și nădejdea mea este că ceea ce voi spune, vă va ajuta. Și

nu numai vouă, ci și mie, pentru că împreună trăim un timp deosebit, timpul din urmă.

Deci, chiar înainte de a ne ruga, aș vrea să citesc câteva locuri din Scriptură. De fapt, un text îl voi citi înainte de rugăciune, iar pe celălalt, îl voi citi după rugăciune.

Primul text, cel cu care doresc să începem acest serviciu, sau această parte a lui, este din **Evrei 11.32-40**:

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci!

Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,

au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți.

Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare;

au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți,

ei, de care lumea nu era vrednică au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit;

pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.”

Când am citit istoria acestor bravi ostași am stat și m-am gândit unde va sta mărturia noastră micuță, pe lângă mărturiile lor?

Acum, înainte de a ne ruga, vreau să știu dacă cineva dorește să fie amintit în rugăciune? Ridicați doar mâna și fie ca El să vadă, să audă și să se îndure de voi, și să vă dea tot ce cereți, în timp ce vom sta cu capetele plecate.

Scumpul nostru Tată iubitor, în această dimineață, ne apropiem umili, de tronul Tău, în Numele lui Isus, Fiul Tău, ca să Te rugăm pentru noi și pentru ceilalți.

Doamne, mai întâi Te rugăm să ne ierți pentru toate nelegiuirile și greșelile noastre. Apoi, ne rugăm și pentru ceilalți, ca să fie și ei iertați, iar Biserica să fie adusă și mai aproape de Tine, deoarece credem din toată inima, că ești gata să faci o lucrare cu Biserica Ta; că ești gata să o scoți din lume și s-o muți în Împărăția lui Dumnezeu. Doamne, ajută-ne să fim gata pentru ceasul acela. Îngăduie ca dimineața aceasta, să fie acel timp; îngăduie ca toți, începând de la primul, până la ultimul, să lăsăm jos orice povară, pentru ca ușurați de Tine, să putem continua alergarea care ne stă în față.

Tată ceresc, Te rog să vindeci bolnavii și suferinzii; Te rog să lași ca puterea Ta vindecătoare să meargă peste acești oameni. Mulți au făcut eforturi mari ca să

vină până aici, conducând sute de mile prin zăpadă.

Dumnezeule, Te rog să-i binecuvântezi în mod deosebit. Mulți au cheltuit din banii destinați pentru mâncare, ca să-și cumpere benzină și să poată veni aici.

Tu ai spus că cel ce vine la Tine cu mâinile goale, va pleca cu ele pline, de aceea, Te rog să le umpli inimile și sufletele cu lucrurile bune ale lui Dumnezeu, astfel ca ei să meargă de aici plini de bucurie și de slavă. Fă ca paharul acestor frați scumpi să dea peste, de lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu.

Binecuvântează fiecare mână ridicată, pentru că Tu cunoști nevoia fiecăruia. Te rog să-i binecuvântezi în mod deosebit.

Tată, în săptămâna care a trecut, noi am putut să vedem cum ai răspuns rugăciunilor, în clipele de urgență, de boală sau de necaz. Tu ești Dumnezeul cel Omniprezent, care stă tot timpul lângă slujitorii Săi, de aceea, Te rog să stai lângă acești oameni, astăzi. Împlinește-le dorințele, Doamne și binecuvântează-i.

Tată, adu-Ți aminte și de mine și dă-mi putere să nu ies niciodată de pe cale. Te rog aceasta și pentru păstor și pentru toți ceilalți, începând de la păstor până la copii.

Fie ca toți să ne așezăm la altarul Tău, să ne deschidem inimile și să-L ascultăm pe Duhul Sfânt, în timp ce ne va vorbi.

Binecuvântează vasele Tale și fă ca toate să fie întoarse cu gura în sus, iar apoi toarnă puterea ungerii Tale peste ele. Dă-ne putere, pentru că avem nevoie de ea pentru timpurile care ne așteaptă. Acordă-ne aceste binecuvântări, căci Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Acum vom deschide din nou Biblia la **2Corinteni 12.9**:

„Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Vedeți? Aș vrea să mai citesc o dată acest text, ca să fiu sigur că ați înțeles:

„Și El mi-a zis (deci Dumnezeu îi spune lui Pavel): **„Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”** Dacă suntem slabi, avem putere.

Este un text neobișnuit pentru o adunare ca a noastră, deoarece mărturisim tot timpul că suntem tari.

Eu m-am gândit de multe ori ce aș putea să-i vorbesc adunării, pentru că dacă vin aici numai ca să fiu auzit de voi, atunci mai bine aș lăsa pe altcineva să stea aici.

Până acum două zile, am fost în Kentucky, cu adunarea fratelui Gabehart.

Cu puțin înainte de aceasta, a venit o doamnă și a spus:

„Aș vrea să vorbesc cu lucrătorul acela.”

M-am dus la ea acasă, iar când m-a văzut, femeia m-a întrebat:

„Tu ești fratele Branham?”

„Da, doamnă.”

„Mi-e așa rușine de felul cum arată casa, dar am mare nevoie de ajutor și în tine am încredere”, a spus ea plângând.

M-am uitat prin casă și am văzut că era foarte umilă, cam ca aceea în care am crescut, dar pe un perete erau numai poze cu Hristos, iar pe masă se afla o Biblie. Văzând aceasta, i-am spus:

„Mă simt onorat de invitația ta, pentru că acesta este felul de casă în care doresc să intru.” Ea avea o cerere pentru cineva, iar la cinci ore de la rugăciune, Dumnezeu a răspuns.

Eu, mama Cox și frații care erau cu mine, L-am rugat pe Dumnezeu să ne dea ocazia să facem ceva prin care să răsplătim eforturile acelei femei, iar Dumnezeu a deschis o cale. Vedeți? El este Dumnezeu.

Noi încercăm să găsim tot timpul scuze pentru slăbiciunile noastre și vrem să arătăm cât suntem de tari și de grozavi, dar acesta este unul din lucrurile despre care Dumnezeu a spus că trebuie să ni-l scoatem din cap. Vedeți?

Sunt lucruri mici în care alunecăm și eu cred că pentru aceasta venim la biserică – să vedem unde greșim și să ne îndreptăm. Dacă venim la biserică pentru un alt motiv, mă tem că nu vom câștiga prea mult din efortul acesta. Noi trebuie să venim aici, ca să ne găsim slăbiciunile, punctele slabe și rele, ca să ne vedem cât suntem de mici și de neînsemnați, iar apoi, să ne punem nădejdea în Cineva mai puternic.

Între noi sunt mulți cărora nu le place să mărturisească sau care se gândesc că sunt necorespunzători, apoi se scuză spunând: „Nu am educație; nu am abilitate; nu sunt în stare să fac aceasta.”

Fraților, dacă continuați să mergeți în felul acesta, nu veți putea face niciodată nimic, pentru că Dumnezeu vrea să lucreze chiar prin lucrul pentru care ne scuzăm tot timpul, vrea să se folosească chiar de slăbiciunea aceea. Acesta-i adevărul.

El ne-a ales tocmai pentru că suntem în această stare. Desigur, ceea ce spun, vi se pare ciudat, dar în câteva minute vom ajunge la motivul pentru care El face aceasta și atunci veți înțelege.

Din citirea Cuvântului, noi am putut vedea că oamenii aceia slabi și respinși de lume, sunt eroii lui Dumnezeu, biruatorii din linia întâi, pentru că întotdeauna El îi va salva pe cei care se simt nevrednici.

Odată au venit aici, trei frați metodiști din Ohio sau din Indiana. Ei mi-au zis: „Frate Branham, noi tocmai am primit Duhul Sfânt. Să stăruim după daruri pentru slujba noastră?”

„Să nu faceți așa ceva”, le-am răspuns eu.

„Eu tocmai am citit cartea unui frate, și el spune că după ce am primit Duhul Sfânt să stăruim ca să primim și darurile fiindcă acestea sunt dovada Duhului Sfânt”, a spus unul dintre ei. „Dacă faceți așa, deveniți o „cămașă scrobită”, le-am răspuns. Vedeți?

Dacă ați observat, în Biblie scrie că toți cei care au fugit, aceia au fost folosiți de Dumnezeu. Atâta vreme cât un om vrea să facă ceva și se crede abil pentru o slujbă, nu va fi folosit niciodată de Dumnezeu.

Priviți-l pe Moise, priviți-l pe Pavel și pe toți ceilalți bărbați trimiși de Dumnezeu: toți au fugit de răspundere.

„Nu umblați după nimic”, le-am spus eu. „Dacă Dumnezeu are ceva pentru voi, vă va da.”

Vedeți? Lăsați-L pe El să vă poarte de grijă, pentru că altfel ajungeți să fiți ca cei care vor să facă ceva de la sine, ca să pară că sunt cineva. Uitați-vă unde ajung astfel de oameni.

În loc să încercăm să devenim mari, mai bine să aflăm cât de mici ne putem face. Vedeți? Numai atunci putem fi folosiți de Dumnezeu.

Am aici câteva texte la care ar trebui să mă refer, dar nu știu dacă voi avea timp s-o fac.

Observați. El i-a luat pe cel slabi, pe cei respinși și disprețuiți de lume, pentru că de fapt, toții eroii lui Dumnezeu, toți biruatorii Săi aflați în linia întâi, au fost priviți în felul acesta.

Un om care este respins și care se gândește că este un nimeni, cineva fără pregătire deosebită, este numai bun pentru a fi folosit de Dumnezeu în lucrarea Sa. Așa este. Când un om se simte neimportant, poate fi folosit de Dumnezeu. Vedeți? Dar când se gândește că el poate face ceva, nu are cum să fie folosit de Dumnezeu, pentru că aceea este voința lui de a face ceva și nu voia lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, când ne gândim că nu putem face nimic și nu vrem să facem acel lucru, dar ascultăm de chemarea lui Dumnezeu, acesta este exact punctul în care vrea El să ajungem ca să ne poată folosi. Când ne recunoaștem că nu suntem în stare de nimic, atunci putem fi folosiți de Duhul Sfânt, dar dacă credem că putem face ceva, n-o vom face niciodată.

Dacă ajungem în punctul când credem că nu putem face nimic, ne predăm lui

Dumnezeu, iar El Își face lucrarea cu noi. Și țineți minte: Dumnezeu nu poate face un singur lucru: să mintă.

Câtă vreme ne bazăm pe capacitățile noastre, nu vom putea face nimic, dar când ajungem să recunoaștem că nu suntem nimic, vom putea fi folosiți de Dumnezeu.

Acum aș vrea să nu uitați ceva. Mă refer în special la predicatorii tineri și la membri. Există un lucru pe care trebuie să-l stăpânim dacă vrem să împlinim voia lui Dumnezeu în viețile noastre: trebuie să ne stăpânim inteligența, pentru că dacă ajungem să gândim că putem face ceva prin propria noastră înțelepciune și prin capacitatea noastră intelectuală, pierdem totul. Acesta este motivul pentru care trebuie să stăpânim asemenea gânduri, pentru că numai așa putem fi folosiți de El. Așa este.

Este necesar să ne predăm total pe brațul Domnului: cu trup, suflet și duh. Tot ceea ce ești tu, trebuie să-l fie predat Lui, pentru că numai așa Dumnezeu poate să-Și împlinească voia cu tine și cu mine.

Eu știu că acest lucru este greu, deoarece dorim ca întotdeauna să avem partea noastră în lucrare, voi știți, dorim să facem și noi ceva. Astfel, spunem: „Știu că așa trebuie făcut!”, dar câtă vreme procedăm în felul acesta, suntem greșiți, iar Dumnezeu nu Se poate folosi de eforturile noastre.

Cu ajutorul Domnului, vom intra imediat în această problemă și atunci veți înțelege de ce nu Se poate folosi Dumnezeu de capacitatea noastră intelectuală.

Aceasta este problema și cu lumea de azi. Există prea multă experiență de seminar, prea multă bază pe educație, prea multă încredere în prieteni și părtașii între denominațiuni, ne bazăm prea mult unul pe altul sau pe cei cu o mare capacitate intelectuală, deși Biblia spune clar: *„Să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului.”* (Iacov 2.1).

Dacă așteptăm să ni se spună: „Oh , acesta este un om mare! Este o persoană pe care mă pot bizui!”, Îl pierdem pe Dumnezeu.

Noi trebuie să ne bizuim pe Dumnezeu și numai pe Dumnezeu. Trebuie să ne predăm pe deplin pe brațul Său și să fim conștienți că nicio capacitate intelectuală nu are valoare în ochii Lui. El trebuie să scoată afară din noi orice capacitate, pentru că numai după aceea Își va atinge scopul cu noi. Dacă El are o slujbă pentru noi, dar ne gândim că putem face ceva bun cu ea, folosindu-ne de inteligența noastră, Dumnezeu nu va putea face nimic, nu ne poate folosi.

Poate spuneți: „Oh, frate, ceea ce spui tu sună groaznic!” Priviți în jur, iar apoi spuneți-mi dacă este așa sau nu.

Uitați-vă la toate marile realizări pe care credem că le-am făcut și spuneți-mi unde a ajuns creștinismul în Statele Unite? Uitați-vă la toate bisericile noastre, la toți evangheliștii și la toate campaniile de vindecare - totul a ajuns mai rău decât oricând. De ce aceasta? Pentru că am încercat să facem totul prin capacitățile noastre.

Ei se adună împreună și fac rugăciuni lungi. S-au adunat vreo cincizeci de mii de protestanți și de catolici, au spus ceva rugăciuni și așa mai departe. Aceasta nu are nicio valoare în fața lui Dumnezeu.

Dacă am fost cumva critic, vă rog să mă iertați, dar la ce a folosit? La nimic. Și nu va folosi la nimic câtă vreme fiecare persoană care pretinde că este creștină, nu-și uită propriile capacități și se predă cu adevărat lui Dumnezeu. Abia atunci, Dumnezeu Își va putea atinge scopul și va trimite nu o trezire, ci mai întâi va trimite moartea, ca să putem învia. Da, este nevoie să muriți mai întâi, ca să vă puteți naște din nou. El vă vrea morți.

Este nevoie ca acest Tabernacol să moară, cu mine cu tot. Trebuie să muriți cu

toții, ca să putem fi treziți la o viață nouă, la o stare nouă și la o nouă experiență. Avem nevoie să ne predăm Duhului și să nu mai depindem de școlarizare, de campaniile noastre și de orice altceva am mai avea. Necazul este că ne bazăm pe cooperarea dintre lucrători și spunem: „Dacă nu se adună atâția, nu mai mergem!”, apoi ne urcăm într-o mașină luxoasă, ca să atragem atenția.

Trebuie să ne îndepărtăm de toate aceste lucruri, să renunțăm la capacitatea noastră. Trebuie să ajungem într-un punct unde să ne putem preda sufletele și viețile; să ne putem preda cu totul lui Dumnezeu și să știm că suntem nimic, apoi lăsați-L pe Dumnezeu să înceapă de acolo, pentru că numai atunci va intra El în lucrare. Acest lucru este valabil pentru noi toți, trebuie să-l facem cu toții.

Istoria a dovedit că Dumnezeu i-a ales întotdeauna pe cei care au fost considerați „un nimeni,” și a făcut din ei „un cineva” pentru El.

Astăzi, dacă nu ai o bază teologică este bine să nu te apropii de vreun oraș sau de vreo adunare, dar dacă o ai, dacă ai un bun antrenament în spatele tău, poți merge liniștit în oraș și să începi colaborarea ca să ai adunări mari. Vedeți? Voi aveți adunări mari, dar la ce vă folosesc? Acolo vin fete și băieți care mestecă gumă în timp ce merg la altar, vin bărbați și femei care nu trăiesc nicio schimbare în viața lor, deși merg la altar, iar apoi se lasă stropiți sau scufundați. Urmarea? După un an, nu-i mai vezi.

Unul din marii noștri evangheliști, a spus că dacă ar ști că poate salva 10% din convertirii săi într-un an, ar fi fericit. Vedeți? Spunea aceasta când, normal ar fi ca dacă anul acesta are o mie de convertiți, în anul următor ar trebui să găsească zece mii de convertiți. Știți care este cauza eșecului?

Noi oitem scopul. Astfel, unii dintre noi clădim totul pe concepții intelectuale: „Oh, omul acesta este foarte educat! El îi va învăța pe oamenii noștri.”

Alții se bazează pe senzații de mișcare, pe strigături, tremurături, plânsete, dans în Duh, emoții superficiale, toate acestea fiind la fel de rele ca și educația.

Astfel, dacă Diavolul nu vă poate prinde pe partea aceasta, vă prinde pe partea cealaltă. Prin urmare, singurul lucru pe care puteți să-l faceți, este să veniți cu slăbiciunile voastre la Dumnezeu, să vă predați pe deplin la picioarele Lui, și să spuneți: „Iartă-mă!” recunoscând că nu aveți niciun fel de capacitate personală în care să vă puteți încrede. Căutați în Scriptură și veți vedea că Dumnezeu S-a folosit întotdeauna de oameni care erau considerați „un nimeni” și a făcut din ei „cineva”. El i-a luat și i-a folosit întotdeauna pe cei respinși de lume. Gândiți-vă la apostoli, de exemplu.

Petru era un pescar care nu știa să-și scrie nici numele. Ioan era un neșcolat venit din pustie, vedeți? Dumnezeu a trecut peste rabini și peste preoții educați, peste celebritățile vremii și peste cei care se credeau cineva, și i-a luat ca să-i folosească în lucrarea Sa pe cei care erau considerați „nimeni”.

Dar și un „cineva” poate ajunge copilul lui Dumnezeu, însă numai cu condiția ca acel om să uite că el este cineva. Dacă ești gata să uiți că ești cineva și să devii un nimeni, atunci Dumnezeu poate să te folosească și să facă din tine „un cineva” pentru El. Vedeți? Dar mai întâi, trebuie să uiți că tu ești cineva. Mulți dintre noi se cred foarte importanți. Astfel, după ce devin creștini, unii sunt aroganți, indiferenți și o iau invers pe cale, ei merg înapoi, în loc să meargă înainte. Dar știți care este adevărul? Cu cât dai mai mult afară din tine, cu atât faci mai mult loc Duhului Sfânt ca să intre în inima ta.

Este așa cum i-a spus Elisei lui Iosafat, împăratul lui Iuda: *„Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!”* (2 Împărați 3.16). *„Cu cât veți săpa mai adânc, cu atât veți avea loc mai mult pentru apă.”*

Vedeți? Cu cât aruncăm afară din noi prostiile noastre și capacitatea noastră de a face ceva, cu atât se va lărgi mai mult locul de umplere cu Duhul Sfânt.

Pavel, despre care tocmai am citit în 1 Corinteni, era un om mare, un bărbat educat, dar a trebuit să uite tot ce a învățat, ca să-L poată cunoaște pe Hristos.

Aș vrea să vă citesc un text și doresc să vă deschideți și voi Bibliile. Mă refer la ceea ce spune Pavel însuși că a trebuit să facă. Ascultați ce spune acest om învățat, care putea să vorbească aproape orice limbă din timpul acela. Poate se lăuda cu aceasta, dar adevărul este că a învățat în partida cea mai severă a fariseilor, pentru că și tatăl lui fusese fariseu, iar mai târziu, a devenit „fariseul cel mai fariseu”, adică cel mai sever dintre toți fariseii, în ce privește împlinirea Legii. Tatăl lui, îi asigurase o educație aleasă, dându-l la cei mai mari învățați ai vremii, cum a fost de exemplu Gamaliel. Astfel, Pavel a învățat o mulțime de limbi, psihologie, și o mulțime de lucruri care se învățau în vremea aceea. A învățat din greu la sinagogă, de la preoți și cu marii învățați.

Ascultați însă ce spune acest om mare, despre toată educația pe care a primit-o. De ce? Pentru că atunci când L-a cunoscut pe Hristos, a înțeles că nu poate depinde de el însuși; că trebuie să socotească totul un gunoi. Haideți să citim, ce spune el:

„Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită (Vedeți?) (Nu am venit să vă spun: „Eu sunt doctor Saul de la Universitatea Cutare” și nici n-am zis că fac parte din secta cea mai mare),

Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” (1Corinteni 2.1-2). Auziți ce spune acest om învățat? „Căci n-am avut de gând să știu nimic despre capacitățile voastre, deoarece știu că nu este nimic bun în voi, ci am dorit să știu un singur lucru: pe Isus Hristos și pe El răstignit. Mântuitorul răstignit: aceasta este tot ce voi recunoaște.” auziți ce spune mai departe:

„Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de

cutremur." (Cum a venit? Plin de importanță?). Vi-l puteți imagina pe acest fariseu al fariseilor, pe acest mare învățat, venind la clasa aceea simplă de oameni creștini și spunând: „*Când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur.*"?

Un om care a răsturnat lumea cu susul în jos, cel mai mare misionar cunoscut vreodată, a mărturisit că a venit în slăbiciune și nu ca un învățat bine instruit; a venit slab, plin de frică și tremurând, ca nu cumva să pășească alături de cărare, pentru că înțelesese că nu se poate baza pe capacitatea lui intelectuală. Motivul pentru care se temea, era că s-ar fi putut să-L supere cumva pe Dumnezeu amestecând din greșeală inteligența lui cu Cuvântul.

Vedeți, acesta este motivul pentru care a spus: „*Nu am venit să vă vorbesc cu o vorbire strălucită, ci am venit cu teamă și în slăbiciune, plin de cutremur, iar învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare și ademenitoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere.*" (v.3-4).

Priviți-l pe acest bărbat, pe acest mare luptător, cum s-a dezbrăcat de sine! Amin.

Dacă există ceva de care au nevoie învățații noștri de astăzi, este o dezbrăcare de sine, de gândirea și de capacitatea lor. Da, este nevoie să vă dezbrăcați de voi înșivă, pentru ca Dumnezeu să poată face ceva cu voi.

Nădăjduiesc că aceste cuvinte vor merge adânc în inima voastră, astfel încât să vă dați seama că mai întâi de toate trebuie să deveniți un nimic. Nu „un știe tot”, nu un important „cineva”, ci un „nimeni”, un „nimic”. Trebuie să deveniți țărână, nu să vă ridicați mai sus, pentru că dacă faceți aceasta, vă ridicați deasupra lui Dumnezeu. Trebuie să rămâneți în țărână și pe calea Domnului.

„*Propovăduirea mea, spunea Pavel, nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale*

Înțelepciunii omenești, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere.”

Acum priviți. „De ce faci aceasta, Pavel?”

Vedeți? Voi nu mai trebuie să vă bazați pe înțelepciunea omenească, ci pe Puterea lui Dumnezeu. Oh, ce predicator a fost acest om! El L-a căutat pe Dumnezeu și l-a spus: „Dumnezeule, eu sunt atât de slab și nu știu ce să fac, de aceea, Te rog să mă întărești, și să-mi iei bolile și aceste lucruri, pentru că altfel nu pot fi tare!” iar Dumnezeu i-a răspuns: „*Pavel, Puterea Mea este desăvârșită în slăbiciune.*”, ceea ce l-a făcut pe Pavel să strige: „*Când sunt slab, atunci sunt tare!*” Da.

„Îți mulțumesc, Doamne, pentru că am scos totul din mine, căci dacă am făcut aceasta, poți intra Tu. Câtă vreme mai am însă ceva din mine acolo, Dumnezeu nu poate intra.”

Aceasta este. Noi trebuie să-L lăsăm să intre. Dar știți care este necazul cu noi? Necazul este că noi nu-L lăsăm să intre, ci îl înlăturăm. Începând de la cel mai sărac și până la cel mai bogat, de la cel mai de jos, până la cel dintâi, noi nu vrem să-L lăsăm pe Dumnezeu să intre în viețile noastre din cauza eu-lui personal.

Acesta este motivul pentru care eu am spus adesea: „Cel mai mare dușman al meu este William Branham”. El este singurul meu dușman care stă în calea lui Dumnezeu; este acela care trândăvește; este acela care crede că poate rezolva ceva, dar când face aceasta, îl împinge pe Dumnezeu afară din scenă, dar când încerc să mă scap de acest individ, când îl dau la o parte, atunci Dumnezeu face lucruri de care William Branham nici nu are habar.

Da, abia atunci putem fi folosiți de Dumnezeu! El poate să se folosească de oricare din noi, cu condiția să ne dăm la o parte din calea Lui. Dar câtă vreme refuzăm să facem aceasta, Dumnezeu nu poate lucra nimic cu noi, sau pentru noi.

Noi am aflat că Pavel era foarte cunoscut printre predicatori și că era respectat de orice denominațiune a vremii. Putea merge în orice oraș ca să țină o adunare. De ce aceasta? Pentru că avea credibilitate. Era atât de hotărât să-i stârpească pe toți creștinii, încât a cerut putere de la mai marii preoți, ca să-și poată realiza planul. Oh, el era puternic! Avea autoritatea bisericii în spatele lui, așa că putea lega orice creștin și să-l arunce în temniță, pentru că nu era de acord cu doctrina lui teologică. Dar observați ce s-a întâmplat apoi? A trebuit să se lase legat de el însuși ca să-și piardă autoritatea și puterea.

Dumnezeu trece pe lângă nobili și pe lângă preoți; El trece pe lângă cei aroganți. Totuși, l-a ales pe Pavel, pe acest om mare, și ce a făcut cu el? L-a obligat să cadă în țărână și să se comporte la fel ca și creștinii. Da, Dumnezeu l-a făcut să se poarte la fel ca oamenii pe care voia să-i aresteze; l-a legat prin Duhul Său cel Sfânt, ca să-l scape de puterea pe care o avea asupra creștinilor. Spuneți-mi, nu știa Dumnezeu ce face?

Oh, pe câți lucrători i-ar putea folosi Dumnezeu în dimineața aceasta, dacă l-ar lăsa să-i lege de Cuvântul și de puterea Sa, ca să-i elibereze de puterea organizațiilor lor? Pe câți oameni sinceri i-ar putea umple cu Duhul Sfânt ca să aprindă prin ei focul Evangheliei în țară, dacă s-ar lăsa legați ca Pavel? Cum ar face din ei robii Săi iubiți, așa cum a făcut din Pavel?

Dumnezeu l-a legat și l-a trimis tocmai la aceia pe care îi ura. Dar vedeți, mai întâi a trebuit să fie eliberat de puterea lui ecleziastică și să fie legat în puterea lui Dumnezeu; a trebuit să-și piardă puterea și să devină slab, ca să primească puterea lui Dumnezeu; a trebuit să fie legat pentru Dumnezeu și să facă ceea ce-i spunea El.

Aceasta trebuie să facem și noi astăzi. Este nevoie să scăpăm de noi înșine, cu tot ce avem, și să ne predăm pe deplin lui Dumnezeu. Casnica are nevoie de aceasta; școlarul are nevoie de aceasta și nu doar ei, ci chiar și copilașii noștri.

Într-una din aceste zile, unul din băieți a chemat-o pe sora lui mai mare să-i rezolve problemele, după care a ieșit afară și le-a zis celorlalți copii: „Oh, dar problemele acelea au fost ușoare!” Vedeți, ei înșeală încă de când sunt mici. Ce bine ar fi dacă tatăl lor s-ar ruga dimineața și ar spune: „John are astăzi examen, de aceea, Te rog să-l ajuți, Dumnezeule.”

În ce mă privește, eu prefer ca fiul meu să ia mai bine un „5” corect, decât să ia un „10” furat. Da, domnilor.

Nouă ne trebuie o eliberare de noi înșine, astfel încât să depindem în totul de puterea lui Dumnezeu, pentru că El trece pe lângă cei mândri, dar le dă har celor smeriți. El trece pe lângă cei care se cred „ceva” și-i alege pe aceia care nu se văd nimic.

Dumnezeu i-a spus lui Pavel: „Puterea Mea este mai mare atunci când tu ești slab. Cu cât te predai mai mult pe brațul Meu, cu atât te voi putea folosi mai mult. Cu cât vei uita mai mult de organizația ta, de educație și de toate celelalte lucruri și te predai pe brațul Meu, cu atât te voi folosi mai mult, pentru că deși ești slab, vei fi tare pentru scopul Meu.” Da, Dumnezeu poate face din slăbiciune, tărie.

Cine s-a gândit la umilința Fiului Său născut într-o iesle, într-un grajd plin de balegă? El putea veni într-un palat; putea veni pe o scară din cer plină cu îngeri care să-L salute, dar a venit în starea cea mai umilă. De ce? Ca să fie un exemplu pentru noi. El nu a studiat în școlile acestei lumi, ci L-a învățat prin propria Sa putere, ca să Se predea complet, nu gândirii omenești sau puterii omenești, ci puterii lui Dumnezeu.

Noi ne-am predat astăzi, marilor noastre denominațiuni, dar acest lucru este contrar voinței lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne predăm Duhului lui Dumnezeu și să mergem acolo unde ne trimite El. Așa este.

Tocmai am citit din Evrei 11.34 că eroii lui Dumnezeu au fost oameni slabi, dar au fost făcuți de El niște biruitori puternici. Înainte ca să devină puternici, ei au trebuit să fie slabi și Dumnezeu S-a folosit de slăbiciunea lor ca să-i facă tari. Iată Ceva care ne încurajează. Dumnezeu își alege poporul dintre cei slabi și umili și își zidește cu ei Împărăția. Dacă vom ajunge să stăm în prezența lui Dumnezeu, cu Biserica Lui, vom intra într-un grup de oameni care au fost întotdeauna slabi, respinși și marginalizați de lume.

Nu vi se pare ciudat că Dumnezeu ne-a asemănat cu oile? Oaia este cel mai neajutorat animal. Un iepure poate fugi, o veveriță se urcă în copac, un câine poate mușca, leul poate sfâșia, calul poate lovi, pasărea poate zbura, dar oaia este neajutorată. Așa ne vrea Dumnezeu: să ne dăm seama și să recunoaștem că nu putem face nimic de la noi înșine. Atunci Dumnezeu ne ia și începe să ne modeleze, ne face buzele să vorbească ceea ce vrea El, pentru că nu mai sunt buzele noastre, ci Îi aparțin Lui; ne va modela caracterul și ne va face copiii Săi.

Așa ne vrea El, dar noi suntem educați, suntem deștepți. Ați observat vreodată linia lui Adam? Din Adam a ieșit Set, iar urmașii sau linia lui, au fost oameni umili: țărani și păstori. În schimb, copiii lui Cain au fost deștepți, educați, oameni mari, inventatori.

Dumnezeu S-a folosit însă de cei slabi și umili, ceea ce ne încurajează desigur, pentru că întreaga Împărăție a lui Dumnezeu este zidită pe astfel de oameni. Aceasta înseamnă că atunci când apuci pe o astfel de cale, ești în Împărăția lui Dumnezeu.

Necazul nostru nu este că suntem prea slabi, ci că suntem prea tari. Da, necazul este că suntem prea tari de cap; că știm prea multe, iar Dumnezeu vrea să scoată chiar aceasta afară. Așa este. Noi suntem prea tari ca să ne predăm Lui, așa că ne predăm eu-lui nostru personal, spunând: „Păi, aceasta o știu și eu!”

Cu câteva seri în urmă, mama s-a îmbolnăvit și a mers la spital. Vizavi de patul ei

stătea o doamnă tânără. Dacă cumva este aici, o rog să mă ierte pentru că spun acest lucru. Este din Kentucky și stătea lângă soacra ei.

În seara aceea, eu și soția mea am discutat cu ea până pe la ora unu. Soțul ei s-a întins jos și s-a culcat, pentru că tânăra i-a zis: „Du-te de aici, pentru că oricum nu-i ești de niciun ajutor mamei.” Ea l-a trezit și i-a spus să plece, pentru că adormise chiar la ușă și astfel medicii și asistentele nu puteau intra în salon.

Am discutat cu ea despre Domnul și femeia mi-a zis: „Tot ce am știut să fac, a fost să merg dis de dimineață cu sapa pe plantația de tutun și să tai buruienile. Când am mai crescut, tata ne-a trimis pe toți la școală, dar încă nu avem niciun rost.”

Ascultând-o, mi-am zis: „Poate că acesta este motivul.”

Voi trebuie să stați departe de lucrurile lumii. Desigur, eu nu încurajez necunoștința, dar mă gândesc că puteți ajunge într-un punct când știți atât de multe încât vi se pare că ceilalți nu știu nimic. Cunoștința voastră este în ordine câtă vreme nu este în opoziție cu făgăduințele lui Dumnezeu. Noi o controlăm prin cele cinci simțuri: văz, gust, pipăit, miros și auz. Cunoștința este foarte bună câtă vreme nu întrerupe sensul credinței. Credința va fi întotdeauna în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar dacă se întâmplă să fie în opoziție cu Cuvântul sau dacă vi se pare că este în opoziție, atunci aceea nu mai este credință, sau dacă vreți, este o credință prefăcută. Atunci vă lăudați cu ceea ce ați învățat la școală și vă bazați pe voi înșivă, dar când vă depărtați de aceste lucruri și sunteți dependenți de credință, atunci sunteți pe calea cea bună, pentru că credința poate fi zidită numai pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Un medic mi-a spus odată: „Cred că dacă le-ai spune oamenilor să meargă și să atingă un copac, iar ei ar crede și ar face aceasta, s-ar vindeca tot atât de bine.”

„Nu este așa, domnule doctor”, i-am răspuns. „Oamenii știu că acel copac este

doar un lemn, și ca urmare nu are nicio putere ca să facă aceasta.”

Eu cred că orice om normal din punct de vedere mintal, știe care este Cuvântul Dumnezeului celui Viu, și că își poate baza credința pe „Așa vorbește Domnul”. Un astfel de om, respinge tot ce este contrar Cuvântului, și nu se bazează niciodată pe simțuri. Lăsați-le în pace și bazați-vă numai pe credință.

Domnul Moody din Chicago, era doar un pantofar, un om simplu, neînvățat, care nu depindea de el însuși. Azi voi urmați aceste școli mari, una dintre ele numindu-se chiar „Școala Moody”, dar dacă Dwight Moody ar învia și ar vedea această școală, cu siguranță s-ar scăpa de ea.

Dacă Martin Luther ar învia, primul lucru pe care l-ar face, ar fi să scape de organizația luterană, și la fel ar face John Wesley. Nu ei au fost cei care au înființat aceste organizații, ci oamenii care i-au urmat.

Pavel nu a organizat niciodată o biserică, ci a spus: *„Știu că,...după plecarea mea, se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase...”* (Fapte 20.29-30). Și iată că la două sute de ani de la moartea lui, s-a înființat Biserica Catolică, prima organizație.

După moartea tuturor acestor mari bărbați ai lui Dumnezeu, s-au înființat organizații. Nu-i de mirare că Isus le-a spus: *„Pereți văruți! Voi zidiți mormintele prorocilor, pe care i-au ucis părinții voștri.”* (Luca 11.47). Așa este. Acești oameni mari s-au ridicat, dar ei i-au ucis, după care le-au zidit mormintele.

Eu mă gândesc adesea la David și doresc să îl slujesc pe Dumnezeu, în generația mea, cu o inimă la fel de sinceră ca el. Da, așa trebuie să facem. Lăsați organizațiile cu lucrurilor lor să se depărteze de voi.

Moody, bietul pantofar era slab. El era un exemplu de slăbiciune, pentru că nu avea niciun pic de educație. Odată a venit la el cineva și i-a zis:

„D-le Moody, gramatica ta este cea mai slabă din câte am auzit!”

„Așa este”, a răspuns Moody. „Cu toată neștiința mea, eu câștig o mulțime de suflete pentru Hristos, dar tu ce faci cu educația pe care o ai?” Cred că acesta a fost un răspuns cu adevărat bun.

Dacă astăzi mergi să urmezi acea școală, trebuie să fii un elev lustruit. (cineva spune: „Este doar inversată.”). Este adevărat, ei merg pe cale, dar invers. Eu am mai spus acest lucru și la începutul mesajului.

În loc să devină creștini umili și eliberați de lucrurile lumii, pentru a-l face loc lui Dumnezeu, ei se umplu cu o conștiință „de acasă” sau cu o cunoștință intelectuală, lucru care îi îndepărtează de Dumnezeu mai mult decât atunci când au început.

Mă gândesc că același lucru îl realizează și chemările acestea artificiale la altar. Ei îi aduc înăuntru, iar data viitoare este de zece ori mai greu să-i aduci din nou. Nu îi împingeți de la spate, ci lăsați-i să asculte până când Dumnezeu face ceva cu ei apoi lăsați-i să vină, să se mărturisească și să cheme Numele Domnului. Așa este corect.

Observați, Moody era slab în ce privește educația, era slab în vorbire, se mieuna și vorbea pe nas. Eu chiar am citit nu demult despre el. Se spune că avea probleme nazale și mieuna. Era mic, chel și arăta ca o ruină. Avea tot timpul slăbiciuni, dar Dumnezeu l-a folosit ca să scuture lumea din timpul lui.

Odată, un reporter a fost la una din adunările lui. Înainte de aceasta, el fusese la adunarea unui mare evanghelist, așa că a făcut un reportaj în care scria despre

amândoi. Despre primul a scris:

„Bărbatul aceasta este foarte elocvent. El este doctor în divinitate, are o gramatică foarte înaltă și-i atrage pe oameni prin psihologia lui”, iar când s-a referit la Moody, a scris: „Nu văd absolut nimic în el, care să atragă pe cineva. Întâi, este urât, apoi este o epavă fizică, nu are educație, iar gramatica lui este o catastrofă. Când predică se miaună, așa că nu pot înțelege cum este posibil să placă cuiva.”

Domnul Moody, auzind ce spune acel reporter despre el, a spus: „Sigur că nu au ce vedea la mine. Dar ei vin să-L asculte pe Dumnezeu.”

Aceasta este. Oamenii mergeau să-L vadă pe Dumnezeu, nu pe Moody. Pe ei nu-i interesează mărturia ta, ci vor să-L vadă pe Dumnezeu real în viața ta. Pe oameni nu-i interesează dacă sunteți metodiști, bapțiști, pentecostali, sau ce sunteți, ei vor să-L vadă pe Dumnezeu în voi. Așa este.

Priviți-l pe tânărul intelectual Moise. Oh, el era un om învățat! Cunoștea atât de bine toată înțelepciunea Egiptului, încât putea să-i învețe pe evrei, pe egipteni sau pe orice alt om mare, pentru că era foarte deștept.

În concepția lui Cecil DeMill, bărbatul care a jucat rolul lui Moise era om solid și puternic și este posibil ca Moise să fi arătat într-adevăr așa. Noi știm că era puternic și bine instruit. Văzând problemele acelei zile, s-a gândit că poate schimba ceva folosindu-se de puterea și capacitatea lui intelectuală, dar când a făcut aceasta, a dat greș.

Moise era un om inteligent și urma să fie viitorul Faraon. Era un bărbat puternic și antrenat, așa că și-a spus: „Ei bine, sunt bine pregătit, știu totul, așa că dacă în țară este un om capabil, acela sunt eu. Voi păși deci în față și voi face ceva.” Și așa a făcut, dar fapta lui, în care și-a etalat toată puterea fizică, nu a fost pe placul lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a respins, pentru că nu putea folosi nimic din ceea ce avea

Moise.

Da, El nu a putut folosi atunci calitățile fizice ale lui Moise și nu le poate folosi nici astăzi. Acesta este motivul pentru care noi și calitățile noastre trebuie să ne dăm la o parte și să ne predăm voii și puterii lui Dumnezeu.

Poate spui: „Bine, frate. Dar eu pot să predic!” Câtă vreme poți să predici tu, El nu te poate folosi. „Dar eu pot să fac asta și cealaltă!” Tu nu poți face nimic, fiindcă dacă poți tu, atunci Dumnezeu nu poate face nimic cu tine. Este nevoie să te predai cu totul Domnului și să-L lași pe El să facă ce vrea cu tine. „Păi, frate Branham, eu știu, pentru că sunt învățător.” Păi, câtă vreme tu ești învățătorul, El nu va putea merge mai departe. De ce aceasta? Pentru că Învățătorul este Duhul Sfânt. Sigur că da.

Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt să fie Învățătorul Bisericii. Unii oameni merg ani de-a rândul la școală. Și ce fac ei? Citesc articole din „Odaia de sus”, apoi vin și dau lecții de școală duminicală. Eu nu am nimic împotriva acestora, pentru că sunt cuvinte ale lui Dumnezeu, dar problema este că sunt unite cu intelectul, când ar trebui să vină prin puterea și învierea lui Hristos. Voi nu puteți fi dependenți de calitățile voastre naturale, ci trebuie să fiți dependenți de El.

Deci Moise, acest tânăr intelectual, s-a pus să facă ceva, o treabă bună, dar Dumnezeu nu l-a putut folosi pur și simplu. El nu a putut folosi calitățile naturale ale lui Moise. Un singur lucru era de admirat la acest bărbat: a avut tăria să se recunoască învins.

Noi nu avem această tărie, ci spunem: „Oh, vom face o denominațiune nouă și vom aduce pe cineva cu darul vindecării.” Vedeți? Noi nu suntem destul de realiști ca să recunoaștem că suntem învinși.

Biserica pentecostală, Adunarea lui Dumnezeu și toate celelalte, nu au puterea de a

recunoaște că sunt învinse. Biserica organizată este învinsă la fel ca Statele Unite, care tremură de frică, pentru că bombele atomice stau gata pregătite pentru a-i duce în iad. Ei sunt învinși. Duhul Sfânt i-a părăsit, iar biserica este terminată. Da, ei știu cu toții aceasta.

Moise și-a dat seama că este învins, iar Dumnezeu l-a dus în pustie ca să-l învețe câte ceva despre slăbiciunea omenească. Și ce bine l-a învățat. Oh, ce lecție a primit Moise!

Dumnezeu a avut timp suficient ca să se ocupe de el. Voi știți că Moise era un om cu temperament, iar Dumnezeu i-a dat o soție la fel ca el, pe Sefora. Îmi închipui că totul era „foarte plăcut” când cele două temperamente ieșeau de sub control în același timp. Eu cred că toată concepția lui psihologică referitoare la felul cum trebuie să ții sub control o persoană, nu i-a folosit prea mult, pentru că atunci când era pe drum spre Egipt, Sefora a tăiat prepuțul fiului lor, l-a aruncat la picioarele lui Moise și a zis: *„Tu ești un soț de sânge pentru mine.”* (Exod 4.25b).

Dumnezeu era atât de mânios pe Moise încât a vrut să-l omoare. Vedeți? El voia să-l învețe pe acest bărbat, un lucru minor: că este doar un om. Dumnezeu nu Se putea folosi de înțelepciunea intelectuală a lui Moise și nici de forța lui fizică. Cu toate acestea, oamenii de astăzi vin și spun: „Păi, Doamne, eu am făcut patruzeci de ani de școală și sunt un mare învățat. Pot spune toată Biblia pe dinafară!” Dumnezeu nu poate folosi nici un gram din toată această cunoștință. Vedeți?

„O, eu aparțin la cea mai mare biserică din ținut! Eu sunt pentecostal. Slavă lui Dumnezeu, căci tocmai am primit Duhul Sfânt. Aleluia! Oh, acum Domnul mă va folosi să fac asta și cealaltă!”

Nu, Dumnezeu nu poate folosi niciun gram din toate acestea. El te va folosi doar atunci când te vei recunoaște învins, când te întorci înapoi și te umilești. Trebuie să ajungi slab, să recunoști că ești doar un om. Dumnezeu nu folosește slăbiciunea omenească, ci dacă noi ne recunoaște slabi, El poate veni să Se toarne în noi și

astfel să Se descopere pe Sine prin viața noastră. Noi suntem numai un instrument, de aceea, trebuie să ne dăm la o parte și să-L lăsăm pe El. Desigur.

Moise a învățat foarte bine ce este slăbiciunea omenească. Când a fost chemat de Dumnezeu, el avea șapte slăbiciuni, din cauza cărora cârtea tot timpul și voia să refuze chemarea Lui. Ați studiat vreodată prima parte a Exodului ca să vedeți cele șapte slăbiciuni? Eu le am scrise aici, și aș vrea să vi le spun și vouă.

Prima slăbiciune era lipsa de înțelegere a Mesajului; a doua era lipsa autorității; a treia era lipsa vorbirii coerente; a patra era lipsa adaptării; a cincea era lipsa succesului, iar a șaptea era excepția.

Comparați-le cu ale voastre și veți vedea dacă puteți veni cu ele sus; veți vedea dacă puteți deveni atât de slabi ca el.

„Doamne, spunea el. Eu nu sunt bun. Nu pot să vorbesc și am omorât un egiptean. Nu pot să mă întorc acolo, pentru că nu mă vor primi. Nu am niciun mesaj și în plus, nu pot vorbi, pentru că sunt greoi la vorbire.”

Vedeți? Moise era un nimic, dar a fost remediat. Da. Dumnezeu a putut să-l folosească după ce l-a vindecat.

El ne poate folosi și pe noi după ce ne vindecă de boala căutării de diplome și de titluri. Toate gradele noastre sunt nimic pentru că Dumnezeu nu se poate folosi de ele.

„Eu sunt baptist, eu sunt unitarian, eu sunt prezbiterian”. Dumnezeu nu Se poate folosi de niciuna din toate acestea, așa că, cu cât vă depărtați mai repede de ele, vă veți apropia de Dumnezeu.

Priviți ce a spus prorocul Isaia: „...sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate...” (Isaia 6.5). Atunci îngerul s-a dus la altar și a luat un cărbune aprins cu care i-a atins gura pentru a-l curăți. Imediat, Isaia a putut striga: „Iată-mă, trimite-mă!”

Deși era un proroc, el avea buzele necurate. Vedeți, de îndată ce ne dăm seama că suntem un nimic, că suntem doar țărână păcătoasă, putem fi folosiți de Dumnezeu.

Moise avea șapte slăbiciuni, deci a învățat ce este slăbiciunea omenească.

Priviți-l pe Moise care s-a întâlnit cu Dumnezeu și priviți apoi lumea de azi.

„Nouă ne trebuie cutare și cutare lucru. Avem nevoie de o trezire în țară. Eu voi merge și voi studia până îmi voi lua licența în arte. Voi studia literatura și mă voi pregăti ca să fiu licențiat în divinitate, apoi voi merge afară și voi fi omul numărul unu. Îi voi da la o parte pe toți indivizii care au făcut câte ceva pe aici și voi construi pentru mine o clădire de trei milioane de dolari. O să-mi cumpăr câteva Cadillacuri...”

Oh, frate, poți să nici nu începi, pentru că ai fost învins încă înainte de a porni. Necazul este că ei nu știu aceasta. Ei cred că trebuie să ai părul ondulat și să porți smoching; să spui: „A-min” frumos și să fii un prinț, dar Dumnezeu vrea bărbați credincioși, vrea oameni care să spună lucrurilor pe nume, nu păpuși.

Nouă ne trebuie Hollywood; ne trebuie ceva ce izbește privirea; ceva care să vorbească intelectual, dar Dumnezeu vrea oameni care să condamne păcatul, să-l taie din rădăcină și să-l scoată afară.

Noi vrem păstori intelectuali, care abia șoptesc: „Da, drăguță”; care să le bată pe femei pe umăr și să nu spună niciun cuvânt de mustrare, deși ele poartă părul tăiat

scurt, se fardează, iar hainele le sunt mulate pe corp.

Un om important m-a chemat nu demult în biroul lui și mi-a spus: „Aș vrea să-mi pun mâinile peste tine, ca să încetezi să le mai mustri pe femei pentru felul cum se poartă și se îmbracă.”

„Să nu faci așa ceva, i-am răspuns, pentru că prin aceasta Îl oprești pe Dumnezeu.” Da, domnilor. Noi nu vrem așa ceva.

I-a părut cumva rău lui Dumnezeu când a văzut că Moise este slab? A spus oare: „Bietul Moise, precis s-a întâmplat ceva cu el, pentru că și-a pierdut rangul! Era un om intelectual și bine văzut; avea toate diplomele posibile, iar acum a ajuns un nimic!”? Nu, nu, Dumnezeu nu a vorbit așa și nici nu l-a părut rău de el. Dimpotrivă, în Exod 4.24, vedem că Dumnezeu a vrut să-l omoare. Dumnezeu nu l-a compătimit pe Moise pentru că era slab.

Tu spui: „O, Doamne, nu mă simt bine, de aceea, cred că nu voi reuși.” Dumnezeu nu te compătimeste pentru aceasta, ci s-ar putea să-ți dea o mică lovitură pe undeva. Vedeți? El se mânie pe voi și vă aduce în starea în care vă poate folosi. Desigur.

Moise a putut fi folosit numai după ce s-a vindecat; numai când a fost departe de capacitățile omenești; numai când n-a mai avut pe ce să se bazeze.

Dumnezeu a spus: „Ai stat timp de patruzeci de ani aici, cu Sefora care se certa pentru orice și în condițiile acestea, de aceea, te întreb dacă ai învățat ce este slăbiciunea omenească sau nu? Acum, ești aici, în pustie, cu o turmă de oi și cu o femeie plină de temperament.” Da, domnule. Moise se afla într-o situație groaznică, iar Dumnezeu i-a zis: „Acum te pot folosi, pentru că ți-ai dat seama că nu ești nimic. Acum du-te acolo sus, unde se află rugul acela aprins, pentru că vreau să te trimit în Egipt.”

Oh, Doamne Dumnezeule, dă-ne mai mulți oameni de felul acesta; mai mulți slăbănogi.

Ca Iacov. Voi știți cum înșela Iacov și cum proceda în toate lucrurile. El a pus niște nuiele de plop în jgheburile de apă ale socrului său, așa că vitele și oile care veneau să bea, zămisleau miei bălțați și pestriți.

El își merita cu adevărat numele, pentru că era un înșelător. Apoi, a avut turme frumoase, neveste, copii și tot ce-și dorea. Dar iată că într-o noapte a ajuns la un mic vad pe care trebuia să-l treacă, iar acolo s-a întâlnit cu un Înger cu care s-a luptat până dimineața. Voi știți că atunci când a devenit slab, n-a mai putut lupta.

Oh, Dumnezeu lasă ca Biserica să ajungă în situații în care nu mai poate face nimic cu ajutorul calităților ei naturale și atunci să fie nevoită să se lase biruită de Dumnezeu! Lasă ca metodiștii să se rușineze pentru că sunt metodiști; lasă ca bapțiștii și pentecostalii să se rușineze de ei înșiși, să se oprească și să se predea Duhului, căci atunci când Iacov a făcut aceasta, a devenit un prinț al lui Dumnezeu, iar numele lui a fost schimbat. Vedeți?

Și nu uitați: el a fost un om puternic și intelectual, dar când a recunoscut că este un nimic, a devenit un prinț, un erou a cărui putere era Dumnezeu.

Vedeți? S-ar putea ca organizația voastră să fie ruptă în bucăți; s-ar putea să vă pierdeți tot prestigiul și să deveniți niște demodați, ceea ce ar fi foarte bine, dar nu uitați: puterea voastră va fi Dumnezeu.

În ce mă privește, eu Îl aleg pe El; prefer să merg pe calea celor disprețuiți ai Domnului.

Când s-au întors, ucenicii au fost bucuroși pentru că au fost învredniciți să poarte

ocara lui Hristos. Sigur că da.

Ei vă numesc „tremurici”. Ieșiți afară din acel loc! Lăsați ca Îngerul să vă biruiască odată; îngerul care vă va aduce adevăratul Mesaj. Lăsați-L să vă biruiască și atunci vă veți umili și veți primi botezul în Numele lui Isus Hristos. Da, atunci o veți face.

Cu câteva zile în urmă, un bun prieten de-al meu, care este și unul dintre sponsori, mi-a zis:

„Frate Branham, aș vrea să-ți spun ceva. Ești unul dintre cei puțini pe care-i iubesc.”

„Mă bucur să aud aceasta”, i-am răspuns.

„Dar, frate, se pare că ceva nu este bine.”

„La ce te referi?”

„Păi, dacă ai face doar un compromis mic cu privire la ceea ce înveți, orice organizație te-ar primi.”

„La care învățătură te referi?” I-am întrebat.

„Păi, la botezul în Numele lui Isus.”

„Dar cum crezi că aș putea face un compromis cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, iar apoi să mai rămân slujitorul Lui?”

„Aici este un grup de lucrători, pe care îi reprezint. Dacă le vei spune că Îngerul Domnului care îți dă aceste vedenii, ți-a spus să botezi în Numele lui Isus, ei vor accepta.”

„Păi, experiența lor este mai slabă ca apa de ploaie”, am răspuns eu. „În ce mă privește, poate veni orice înger, căci dacă mesajul adus de el, nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu-l voi crede.”

Acesta este adevărul. Cuvântul lui Dumnezeu este deasupra oricărui înger.

Când am spus că dacă îngerul n-ar vorbi conform Cuvântului, nu l-aș crede, interlocutorul meu a răspuns:

„N-am mai auzit niciodată așa ceva.”

I-am dat câteva texte biblice ca să le cerceteze, iar el mi-a răspuns:

„Voi merge acasă și voi studia Noul Testament, pentru că n-am făcut niciodată aceasta.”

Vedeți? O vai, o vai, iată unde puteți ajunge! Încetați să mai vorbiți și porniți-vă! Asta trebuie: dați-vă drumul!

Când Iacov a făcut acest lucru, a fost în ordine, a primit puterea lui Dumnezeu.

Uitați-vă la David. El a pornit să se lupte cu filisteanul îmbrăcat cu haina ecleziastică a lui Saul, dar când să înceapă lupta, a văzut că armura lui semăna cu a lui Goliat, așa că a spus: „Ceva nu este în ordine aici!”

Vedeți? Atâta vreme cât sunteți ca lumea și faceți compromisuri cu ea, ceva nu este în ordine.

David spunea: „Arată prea fortificată. Nu am nevoie de așa ceva! Cum voi putea lupta cu toate acestea pe mine? Dacă merg să lupt pentru Dumnezeu, nu vreau să arăt ca grămada aceea de lași care stau înarmați până-n dinți și totuși se tem!”

Mulți oameni care aparțin la diferite organizații și mulți lucrători au venit la mine și au mărturisit că botezul în Numele lui Isus Hristos este botezul corect, dar apoi au spus că dacă l-ar face, ar fi dați afară din bisericile lor. Ce scuză slabă!

Dați-vă jos armura lui Saul!

Dați-mi puterea și tăria Duhului Sfânt! Oh, Dumnezeule, trimite-mă cu o praștie cât de mică, să-l pun jos pe vrăjmaș! Trimite-mă dar nu mă lăsa să mă înarmează cu acele diplome de tot felul.

David spunea: *„Când vreun leu venea să fure o oaie, fugeam după el, îl prindeam, și îi smulgeam prada din gură!”*

Oh, Doamne, cei care stăteau acolo îmbrăcați în acele armuri și cu sulite în mână, nu ar fi făcut așa ceva!

Aceasta este și problema de astăzi. Dumnezeu are o mulțime de oi duse aiurea. Ele au fost furate de organizații și legate prin psihologie, de aceea, rugăciunea mea este: „Oh, Dumnezeule, dă-ne Davizi înarmați cu Cuvântul și puterea lui Dumnezeu, care să înfrunte acești giganți intelectuali care se laudă cu diplomele lor. Dă-mi Cuvântul Tău și puterea Duhului Sfânt, pentru că atunci voi birui orice uriaș de pe câmp.”

David era cel mai amărât de pe acel câmp; era doar un băiat, dar urma să se lupte cu uriașul Goliat. El nu avea aceste diplome intelectuale și nu era antrenat. Nu știa nimic despre o sabie, așa cum știa Saul episcopul. Desigur, el era căpetenia oștirii, așa că s-ar fi convenit ca Saul, să meargă la luptă cu uriașul, dar el se temea.

Și noi astăzi știm că avem nevoie de o trezire printre oameni. Dar Dumnezeu nu va lua un doctor în divinitate, ci se va folosi de cei slabi (Aleluia!), care vor lua Cuvântul lui Dumnezeu în puterea învierii lui Hristos. Ei Îl vor aduce pe Hristos în țară, ca să dovedească ceea ce spune Scriptura: că El poate să deschidă ochii orbilor, să vindece bolnavii, să învieze morții, pentru că este Dumnezeu Biruitorul. Amin.

Ne trebuie un David needucat în școlile teologice, unul care nu știe nimic, dar care umblă în puterea lui Dumnezeu.

Mama era pe moarte și-mi spunea: „Billy, eu te-am crezut. Tu ai fost o putere spirituală care m-a condus la Hristos.” „Mamă, i-am răspuns, când eram copil, aveam o temelie puțin catolică și ei spuneau că noi avem totul. Nu am putut crede aceasta pentru că și luteranii spuneau tot așa și la fel baptiștii și toți ceilalți. Erau prea mulți care aveau aceeași pretenție – sunt peste nouă sute de organizații. Mamă, nu am putut să mă încred în niciuna din ele, pentru că de unde să știu care spunea adevărul?”

Acest lucru l-am aflat mai târziu și pot spune cu umilință și smerenie că niciuna dintre ele nu stă pe Adevăr. Privind în Cuvântul lui Dumnezeu, pot să văd că nu există nici un suport biblic pentru vreo organizație, denominațiune sau organizație ecleziastică, pentru că Dumnezeu Se descoperă în simplitate și în puterea Duhului Sfânt care a căzut de Rusalii când Petru a spus: „*Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...*” (Fapte 2.38). Atunci nu veți mai fi înhămați de acești teologi cu gulere albe și întoarse și cu diplome de doctor în arte, ci veți avea „Ceva” în mână. Și de îndată ce Duhul lui Dumnezeu va intra în acel Cuvânt, El va cuceri, Își va aduce înapoi acele oi pierdute. Mărturisiți-vă slăbiciunile și puneți deoparte doctoratul vostru în

divinitate, aruncați-l pe „eu știu totul” și apartenența la o biserică. Umiliți-vă înaintea lui Dumnezeu și recunoașteți-vă nevrednicia, pentru că numai atunci veți putea fi folosiți de Dumnezeu. Nu o spuneți numai de pe buze, ci acele cuvinte să vină din inimă.

Și David a trebuit să se umilească, pentru că Dumnezeu voia să-l ia pe cel mai slab dintre toți. Gândiți-vă la miile acelea de soldați de pe dealuri, toți bine antrenați și înarmați „până în dinți”, care-l aveau în frunte pe marele general cu „patru stele”, pe episcopul Saul, înălțimea sa.

Dușmanul râdea de toată acea oștire și îi sfida, spunând: „Sunteți o adunătură de lași!”

Dar iată că acolo, pe câmpul de luptă, a venit un copilaș neinstruit, care într-o mână ținea o praștie, iar în cealaltă avea o plăcintă cu stafide pentru frații săi. Auzindu-l pe filistean cum își bătea joc de oștirea lui Israel, David a spus:

„Vreți să spuneți că voi, o grămadă de învățați bine antrenați, îl lăsați pe acel filistean netăiat împrejur să sfideze Cuvântul Dumnezeului celui Viu?” Amin. „Vă temeți de el?”

Atunci Saul i-a zis: „Dacă vrei s-o faci tu, vino aici și te voi trimite la școală vreo douăzeci de ani, ca să obții un doctorat în psihologie, sau îți voi da chiar eu o diplomă.”

„Nu am nevoie de nimic”, a răspuns David. Vedeți, el voia să se încreadă în Dumnezeu. „Eu știu ce a făcut Dumnezeu pentru mine, de aceea mă voi încrede în El, în orice încercare.” Amin. Aceasta este experiența unui creștin.

Chiar și Pavel a trebuit să se dezbrace de armura lui ecleziastică. El a procedat la

fel ca David, așa că atunci când a ajuns la capătul drumului, a putut spune: „*M-am luptat lupta cea bună...*” (2Timotei 4.7a).

Acolo a fost biruit ultimul vrășmaș. „*M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*”

De acum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (v. 7-8).

Moartea îi spunea: „În câteva minute te voi răpune!” iar mormântul zicea și el: „Te voi înghiți!” dar Pavel a răspuns: „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*” (1 Corinteni 15.55). „Știu că mă aflu aici, în această temniță romană, legat în lanțuri și am primit 39 de bice peste spate. Lacrimile îmi scaldă ochii, încât abia mai văd cu ei, dar privind prin ochii duhovnicești, eu văd o cunună a neprihăririi care mă așteaptă. Stau aici, în această temniță, iar șobolanii mișună peste tot, dar eu nu mă tem.”

Da, Pavel putea sta în fața morții și să spună: „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*” Vedeți? Deși avea acele lanțuri grele la mâini și la picioare, el putea spune: „*Unde-ți este biruința, mormântule?*” Aleluia! Vedeți? Aceasta ne-ar trebui și nouă.

Mormântul spunea: „Te voi putrezi, Pavele.” Dar el i-a răspuns: „*Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!*” (v. 57).

Când a recunoscut că este slab, toate acele ritualuri au fost date jos; toate hotărârile de împuternicire și de ordinare au fost îndepărtate și nu a mai aparținut niciunei organizații. A vorbit atât de mult împotriva lor, încât episcopii i-au spus:

„Vrei să spui că nu am voie să las femeile să predice? Mie să nu-mi spui așa ceva! Cine ești tu ca să-mi spui mie ce trebuie să fac și ce să nu fac? Oh, eu știu foarte bine ce am de făcut, așa că nu am nevoie de lecțiile tale!”

„Da, spunea Pavel, după plecarea mea, se vor ridica chiar dintre noi, unii care vor întemeia o organizație; ei nu au Duhul lui Dumnezeu și vă vor abate de la adevărata credință.”

„Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri.” (1 Ioan 2.19).

Și ce s-a întâmplat? Au intrat exact în Biserica Catolică, apoi din ea, în cea luterană și așa mai departe, până la „Adunarea lui Dumnezeu”, care face același lucru ca și ceilalți.

Dar pentru cei care-și dau seama de slăbiciunile lor, El a pregătit ceva deosebit, pentru că ei Îl lasă pe Dumnezeu să-i folosească.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, sunt oameni ca David, fără experiență universitară.

Mica, fiul lui Imla, era sărac, respins și dat afară din toate denomi-națiunile, pentru că a stat pe adevărul lui Dumnezeu. Dar iată că într-o zi, un alt bărbat al lui Dumnezeu, și anume Iosafat, împăratul lui Iuda, a dorit să știe ce spune adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ahab i-a spus că are aproape patru sute de proroci, dintre cei mai buni, toți cu diplome și bine educați la școala prorocilor, însă Iosafat a privit în jur și a zis: *„Da, eu am auzit tot ce au spus ei, dar nu mai aveți niciun alt profet al Domnului, pe care să-l putem întreba?”*

Vedeți? Dumnezeu urma să dea un mesaj acelei inimi sincere. Chiar dacă numai unul singur este sincer, Dumnezeu are un om pentru el. Amin. Dacă este doar o

singură inimă sinceră, undeva, Dumnezeu are un om pentru ea.

Iosafat era un om sincer, temător de Dumnezeu și avea destul simț ca să-și dea seama că mesajul celor patru sute era greșit. El știa că era contrar Cuvântului. Amin.

Ahab spunea: „Oh, uitate ce mulți am! Uitate ce bine educați sunt, toți au diplome. Uitate-l și pe Zedechia, căpetenia lor, episcopul. Sunt sigur că vei accepta mesajul Lui. Uitate, și ceilalți sunt de acord cu el. Nu poți spune că nu sunt toți evrei! Nu poți spune că nu sunt toți proroci! De ce mai vrei să întrebi pe altcineva?”

„Sunt de acord cu tot ce ai spus, dar totuși, nu mai există niciun alt profet, care să nu aparțină acestui grup?”

„Păi, ar mai fi unul, dar nu are școală. Ce vrei să discuți cu un astfel de om?”

„Voiam doar să știu dacă nu mai este vreunul.”

„Da, mai este unul”, a răspuns Ahab. (Noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta), „dar îl urăsc. L-am dat afară din organizație și l-am alungat din oraș, pentru că nu vrem să avem nicio legătură cu el. Este un slăbănog ce vine dintr-o familie săracă, iar gramatica lui, nici să nu vorbim de ea, pentru că este groaznică.” (Este ca a lui Moody).

Atunci Iosafat a spus: „Totuși, aș vrea să-l văd.” Spunea aceasta, pentru că știa ce spusese Ilie.

Vedeți? Dumnezeu a trecut pe lângă toți marii intelectuali și predicatori și Și-a pus mesajul într-unul care recunoștea că nu știe nimic. Și ce au făcut ceilalți? L-au

testat.

„Să spui și tu la fel ca ceilalți”, la care Mica a răspuns: „Voi spune tot ce îmi va pune Domnul pe buze. Asta-i tot.”

„Băiete, ziceau ei, nu uita că ai fost dat afară din organizație, dar dacă vei spune la fel ca ceilalți, s-ar putea să fii primit înapoi.”

„Nu, a răspuns Mica. Eu nu voi spune decât ceea ce-mi va spune Domnul!” Amin.

V-ați aștepta ca un om al lui Dumnezeu să facă vreodată compromis cu Cuvântul Său? Oh, nu, domnilor! Nu vă bazați pe așa ceva.

„Păi, dacă vei vorbi la fel ca ceilalți, te vor duce cu avionul dintr-o țară într-alta și-ți vor dărui tot ce-ți dorești.”

„Nu, nu! Eu voi spune numai ceea ce-mi va pune Dumnezeu pe buze.”

Dumnezeu a trecut pe lângă toți cei patru sute de proroci, și i L-a dat lui Mica pe „Așa vorbește Domnul”. Dar L-au crezut ei? Nu, domnilor, ci au spus: „Aceasta nu este „Așa vorbește Domnul!” Seminarul nostru nu învață asemenea lucruri. Ritualul și învățătura noastră au fost făcute chiar de marele episcop, așa că suntem siguri că Dumnezeu este cu noi. Când a ieșit Duhul lui Dumnezeu din noi, ca să meargă la tine?” „Veți vedea voi”, a răspuns Mica. Așa este.

Cum era Mica? Era slab, dar cu toate acestea, era cel mai tare dintre ei. De ce? Pentru că avea Cuvântul Domnului.

Oh, frate, ce contează altceva câtă vreme îl ai pe „Așa vorbește Domnul”?

Ei spun: „Frate Branham, dacă faci compromis cu privire la botezul în Numele lui Isus, îți aranjăm o adunare la Chicago.”

Credeți că un slujitor al lui Dumnezeu ar face vreun compromis? Oh, frate, stai pe „Așa vorbește Domnul”! Aș vrea să vină cineva și să-mi arate unde sunt greșit. Să-mi arate în Cuvântul lui Dumnezeu, unde este greșeala mea.

Un credincios adevărat nu va abandona niciodată Cuvântul. Nu, domnilor! De ce aceasta? Pentru că El este „Așa vorbește Domnul”.

Stați pe Cuvânt chiar dacă veți fi loviți de toți. Indiferent cât de slab devii, nu uita că „atunci ești tare”. Când ei mă vor da afară, voi fi primit de Dumnezeu. Să nu uitați că Dumnezeu îi alege întotdeauna pe aceștia. El îi ia pe acești „nimeni” și face din ei „cineva” pentru El. Poate nu în viața aceasta, dar cu siguranță în cea viitoare.

Și Dumnezeu i l-a dat lui Mica pe „Așa vorbește Domnul”. De ce? Pentru că a stat pe Cuvânt. El avea mesajul adevărat și Dumnezeu i-a dat o vedenie. Ceilalți nu îl avea, dar el l-a avut pentru că a stat pe Cuvânt. Acela este locul în care putem vedea semne și minuni.

Biserica lui Ahab l-a respins pentru lucrurile moderne ale lumii. Îmi închipui cum i-a „pieptănat” Ilie în vremea lui, pentru că știți cum era el. Îmi închipui cum a stat în mijlocul lor și le-a spus:

„Voi, femeilor, de ce încercați să fiți ca prima doamnă a țării, ca Izabela? Voi, femeile moderne, vă îmbrăcați și vă purtați ca ea.”

Oh, cum îi mai pieptăna, iar ei s-au dus unul câte unul, până n-a mai rămas nimeni. Atunci a fost timpul când Ilie a ajuns la capătul drumului. Nimeni nu mai voia să colaboreze cu el și toată biserica l-a părăsit și s-a dus în lume (așa cum este și astăzi). Numai câțiva, unul aici, unul dincolo, mai veneau să-l vadă, așa că ajunsese într-o situație cât se poate de rea. Aceasta l-a determinat să spună: „Doamne, am stat pe Cuvântul Tău, le-am spus numai Adevărul, dar cu toate acestea, m-au părăsit cu toții. Nu a mai rămas nimeni. Nu mai am cui să predic. Nimeni nu mă mai vrea. Dacă mă duc în oraș, toți spun: „Vine nebunul și începe să strige iar împotriva femeilor moderne!” „Pastore, să nu îl primești în biserică și să nu ai nicio legătură cu el!” „Ce! Iar a venit nebunul acela, Chelul acela de Ilie? Oh, să nu-i dați nicio importanță. Vedeți, nici nu se mai îmbracă așa cum se cuvine: cu roba de om religios ca mine!”

Îmi închipui că unii spuneau: „Știți ce? Omul acesta este un sălbatic. Da, el stă tot timpul prin păduri, apoi vine îmbrăcat în acea piele de oaie și începe să le condamne pe femeile noastre moderne. N-am mai văzut așa ceva! Să nu vă faceți de lucru cu el și nici să nu-i dați vreo atenție.”

Dar bătrânul Ilie a pășit drept pe Cuvântul lui Dumnezeu, fără să se abată nici la stânga și nici la dreapta.

Când aveau o adunare acolo jos, el a pășit în mijlocul lor, a privit în jur și a spus: „O, Izabelelor!...” „Oh, spuneau ei, nici nu vrem să mai auzim așa ceva!” dar atitudinea lor nu l-a putut opri, ci el a avut tot timpul aceeași poziție. Toate denotațiunile l-au părăsit și s-au întors împotriva lui. Atunci a devenit el slab, pentru că spunea: „Am rămas numai eu singur și toți caută să mă omoare. Ce mai pot face acum?”

Atunci a început să-și mărturisească slăbiciunea, dar Dumnezeu i-a spus: „Urcă sus pe munte și am să-ți dau un mesaj nou. Eu ți-am spus deja să condamni toate acele lucruri, iar acum te voi trimite înapoi cu ceva care să dovedească adevărul spus. Tu ai făcut o treabă bună. Le-ai vorbit despre prima doamnă a țării și despre toate celelalte. L-ai condamnat pe Ahab și tot modernismul lui, cu bisericile lui

lumești și le-ai spus predicatorilor acelora care le este locul. Tu ai fost un exemplu. Ai stat acolo neajutorat; niciun cult și nicio organizație nu a fost de partea ta, dar ai stat credincios pe Cuvânt, de aceea, acum îți voi da ceva: du-te și spune-le acelor fățarnici: *„Așa vorbește Domnul: nu va mai cădea nici rouă și nici ploaie, până nu o voi chema eu!”*

Vai, vai! Și l-a dus sus pe munte, ca să îi arate ceva.

Oh, mi-l pot imagina venind pe drumul Samariei! Nu prea aveai la ce privi: capul chel îi strălucea în soare, firele cărunte îi atârnavu neglijent și pe față, iar trupul îi era înfășurat într-o piele de oaie. Biblia spune că era și păros. Îmi închipui ce arătare de om era! Eu cred că se purta ca un om de șaiszeci de ani, deși avea optzeci, pentru că s-a întărit în slăbiciunea lui.

Domnul i-a zis: „Puterea Mea îți este de ajuns, Ilie! Nu te îngrijora cu privire la organizații. Puterea Mea este tot ce-ți trebuie.”

Îmi amintesc cum odată stăteam lângă o mare biserică și am spus: „Doamne, nu mi-ar place ca ei să vină în biroul meu!”, iar El mi-a răspuns: „Eu sunt de partea ta. Puterea Mea îți este de ajuns. Voia Mea desăvârșită se poate împlini în viața ta (Pavel, Ilie, sau oricine ai fi), cu condiția să părăsești căile tale.” Vedeți?

„Eu te fac tare în slăbiciune. Eu sunt Cel tare, care intră înăuntru și te umple.”

Pot să-l văd venind pe drumul Samariei și frate, s-a dus direct în fața lui Ahab, iar când a ajuns acolo, nu s-a clătinat și nu s-a bâlbâit. Nu, nu, pentru că acolo, sub acea piele de oaie, bătea o inimă cu Duhul Sfânt în ea. Da, într-adevăr. El a pășit în fața lui Ahab și a spus: „Nici măcar rouă nu va cădea din cer, decât la cuvântul meu”, după care a făcut stânga-mprejur și a plecat înapoi în pustie. Atunci Domnul i-a zis: „Ai făcut bine, Ilie. Acum, vino aici sus, și Eu le voi porunci corbilor să te

hrănească, pentru că trebuie să stai o vreme aici.”

Oh, Doamne! Când a fost mai slab, atunci a devenit tare. Da, domnilor. El a închis cerurile ca să nu mai plouă. Da, a devenit tare atunci când și-a pierdut biserica și tot ce avea, dar a rămas credincios pe Cuvânt. Atunci a avut putere să închidă cerul.

Când Iacov și-a pierdut toată puterea, atunci Dumnezeu i-a dat putere să devină prinț. Vedeți? Când Pavel și-a pierdut toată educația și toată teologia, Dumnezeu l-a făcut un misionar pentru neamuri.

Când Moise și-a pierdut toate calitățile și a devenit slab, Dumnezeu l-a făcut puternic și l-a trimis în Egipt, în puterea Duhului, la optzeci de ani, ca să biruiască. Da. Vedeți? Dumnezeu nu l-a trimis cu o armată în spatele lui, așa cum ar fi vrut el să meargă, ci în puterea Duhului. Amin.

Când tu ești slab, El te face tare.

Ilie nu s-a clătinat în fața lui Ahab, ci i-a spus: „Am aici Cuvântul Domnului.” Ahab i-a zis: „Tu ești cel care ai nenorocit Israelul”, dar Ilie a răspuns: „Nu eu, ci tu faci aceasta. Lasă-ți prorocii să vină sus pe Muntele Carmel, ca să vedem cu cine este Dumnezeu real.”

Vedeți? Dumnezeu care a răspuns de Rusalii să răspundă și astăzi, ca să vedem dacă El este sau nu Același ieri, azi și în veci.

Vedeți, simplitatea Evangheliei îi face pe oameni să se poticnească, deoarece ei încearcă s-o facă ceva mare și intelectual. Dumnezeu ia însă chiar unealta umilinței și a simplității ca să-l facă lucrarea. Oamenii aceștia smeriți și umili sunt doar uneltele din mâna Lui.

Mesajul lui Ioan Botezătorul, premergătorul lui Hristos, a mers atât de simplu peste capetele oamenilor.

Ascultați numai. Sper că nu vă țin prea mult pe cei care stați în picioare. Uitați-vă. Toți profeții au mărturisit despre venirea lui Mesia. Unul a spus că munții vor sări ca iezii, iar altul, că copacii vor bate din palme, sau că toate locurile joase vor fi înălțate și că cele înalte vor fi coborâte. Oh, Doamne, ce zi!

V-ați imaginat vreodată care era concepția intelectuală a celor de la „școala prorocilor”, cu privire la aceste lucruri? Ei vedeau totul atât de clasic! Dar iată că într-o zi, a venit din pustie un predicator care nu a mers nici măcar o zi la școală. Tatăl lui fusese preot, dar Dumnezeu îl ținuse departe de acele lucruri. Nu l-a lăsat să se unească cu acele lucruri, ci l-a dus în pustie, pentru a-l educa El însuși. Acesta este felul de oameni care stau cu Cuvântul Domnului.

Ioan a venit din pustie cam pe la vârsta de treizeci de ani. Mi-l închipui cu o barbă neagră, înfășurat într-o piele de cămilă, stând până la genunchi în noroi și strigând: „Eu sunt acela despre care a vorbit Isaia...” iar când au venit la el unii din organizații, le-a zis: „Să nu spuneți că aveți asta sau cealaltă, pentru că Dumnezeu poate să-și ridice fii chiar și din aceste pietre!” Oh, vai! El îl avea pe „Așa vorbește Domnul”; avea Mesajul; Dumnezeu îi anunțase venirea cu sute de ani înainte, dar pentru că era atât de simplu, ei nu l-au putut recunoaște. Nu l-au văzut.

Când a venit Isus, a spus despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți? Un vorbitor intelectual care poate fi transformat dintr-un metodist într-un baptist; dintr-un baptist într-un prezbiterian și dintr-un prezbiterian într-un penticostal, sau în altceva? Ce ați ieșit să vedeți, o trestie clătinată de vânt? Sau poate un om îmbrăcat într-o piele de cămilă? Sau ați ieșit să vedeți un profet? Da, vă spun, și mai mult decât un profet.”

Ioan a fost mai mult decât un profet. El a venit cel mai umil dintre toți, dar cu toate acestea, era mai mult decât un profet. Știți cine a fost Ioan? El era mesagerul

legământului. Sigur că da. El a mers în spatele tuturor profețiilor. Profetul este un văzător, dar Ioan a fost mai mult decât atât. El era solul, mesagerul legământului, iar Domnul a spus referindu-se la el: „....el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu...” (Matei 11.10).

Acesta a fost el, dar prin faptul că a venit așa de simplu, i-a orbit pe intelectuali ca să nu-l recunoască.

Ar trebui să termin, dar mai am câteva texte despre care aș vrea să vorbesc.

Cum este cu văduva care avea numai o mână de făină? Ea a ajuns în slăbiciune și urma să moară probabil de foame.

Soțul ei a fost un mare credincios, dar a murit, iar femeia a rămas văduvă și cu un copil. Toată bogăția ei era o mână plină de făină, dar îi era destul, aceasta era tot ce-și dorea. Predată în mâna Domnului, ea a trăit din acea făină timp de trei ani și jumătate.

Într-o dimineață, această femeie s-a dus și a adunat două lemne, le-a rupt și le-a pus împreună. Vedeți, două lemne, o cruce... Și a spus: „Voi aduna două bucăți de lemne.” Nu a adunat un braț de lemne, ci numai două bucăți. Asta-i tot. Vedeți simbolul?

„Voi frământa cu făina pe care o mai am, două turte, pentru mine și pentru fiul meu, vom mânca, iar apoi vom muri.”

Ea era cu adevărat în slăbiciune, nu-i așa? Oh, erau timpuri așa de grele! Oamenii țipau în jur și mureau de foame, pentru că nu mai era nici mâncare, nici apă și nu aveau de unde să împrumute. Ea era la capătul drumului.

Da, femeia era în slăbiciune, de aceea a spus: „Vom mânca, apoi vom muri.” Dar când s-a întors, a văzut fața păroasă a unui necunoscut, care-i spunea: „*Adu-mi te rog, o bucată de pâine din mâna ta.*” (1 Împărați 17.11b).

O, h Doamne, puținul pe care-l avea, l-a închinat Domnului, iar această atitudine i-a salvat viața. Desigur. De ce? Pentru că atunci când a fost slabă, a devenit tare.

O altă femeie avea numai puțin ulei în casa ei, iar cei doi fii ai ei urmau să fie luați robi, pentru că nu putea să-și plătească datoria. Iată însă că tocmai când a ajuns la capătul drumului, a venit Elisei, care i-a zis: „*Ce pot să fac pentru tine? Spune-mi ce ai în casă?*”

„*Roaba ta n-are acasă decât un vas cu untdelemn,*” a răspuns ea.

Și el a zis: „*Du-te de cere vase de afară de la toți vecinii tăi, vase goale, și nu cere puține.*” (2 Împărați 4.1-3).

Aici vreau să vedeți ceva:

David a auzit acel zgomot pe deasupra duzilor; Ilie a văzut un nor de mărimea unei palme, care se ridica din mare și a spus: „*Se aude vuiet de ploaie.*” (1 Împărați 18.41,44), iar Elisei a arătat că Dumnezeu poate să umple numai vase goale. Așa este. Deci el i-a spus femeii: „Umple casa cu acele vase goale.” Amin. Vedeți ce vrea Dumnezeu? El vrea să umple toate vasele goale.

Ascultați. Noi avem atâtea doctrine, atâtea nonsensuri ecleziastice, încât am ajuns la barieră. Ne-a mai rămas un singur lucru: să ne întoarcem la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Dacă veți face aceasta, aduceți-l toate vasele goale. Scoateți afară tot ce aveți de la bapțiști, de la metodiști, de la penticostali și apoi, puneți-le goale în casă. Dar nu vă opriți aici, ci începeți să turnați în ele până le umpleți. Amin.

Femeia a avut suficient ca să trăiască ea și copiii ei și ca să-și plătească datoriile. De ce aceasta? Pentru că tot puținul pe care l-a avut, l-a închinat lui Dumnezeu și, ascultând cuvântul profetului, totul s-a terminat bine.

Dumnezeule, trimite-ne un profet care va lua Cuvântul Tău și nu altceva, și va fi gata să umple vasele. Să le golească, iar Dumnezeu să le umple cu Cuvântul Său; să-L toarne în acele suflete. Nu o umplere de felul: „O, eu am tremurat când L-am primit. Eu am vorbit în limbi când L-am primit. Sau: Eu am dansat în Duhul.”

Pe acestea uitați-le! Stați numai acolo, până când vine El și umple vasul! Aceasta este tot ce vi se cere, pentru că El umple vasele în simplitate.

Oh, cât am putea vorbi despre aceasta!

Isus le-a spus într-o zi ucenicilor Săi: „Aici sunt cinci mii de oameni flămânzi.” Oh, din cuvintele acestea aș putea vorbi încă o oră! Cinci mii de oameni flămânzi? Păi, sunt o sută de milioane care flămânzesc!

Ce l-au răspuns ucenicii? „...dă-le drumul să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare.” (Matei 14.15b), dar Domnul le-a zis: „N-au nevoie să plece, dați-le voi să mănânce!” (v. 46).

Oh, îmi închipui cum se agitau să găsească ceva! Apoi s-au întors la Isus și l-au spus că n-au găsit un bănuț în toată mulțimea. Vedeți? „N-avem decât cinci pâini și doi pești. Aceasta este tot; este singura hrană.”

Păi, în această ordine, aș putea lua textul din Fapte 2.38, pentru că acolo găsim tot ce ne trebuie. Voi trebuie să ascultați doar ce scrie acolo. Nu este nevoie să mergeți la un seminar, ci luați doar ce scrie acolo. Este tot ce aveți nevoie: „*Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea*

păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh,” veți fi umpluți cu ulei. Vedeți? Doar umpleți-vă și fiți gata pentru El, pentru că aceasta-i tot ce vă trebuie.

Știți, nu a fost prea greu să fie pusă o picătură în fiecare vas. Poate a luat pe deget și a picurat în fiecare, iar când a privit înapoi, toate erau pline. Era nevoie numai de o picătură, pentru că era un ulei binecuvântat.

Nu luați vreo experiență ecleziastică, ci luați Cuvântul lui Dumnezeu și picurați-L acolo, pentru că atunci vi se va umple vasul.

Poate că cineva zice: „Păi, ce fel de picătură ne trebuie? Poate că putem lua ceva din Psalmi?”

Voi să luați ceea ce v-am spus: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți fi umpluți cu acea Picătură”*. Primiți aceasta și veți fi umpluți.

Această picătură a fost folosită de Petru la Rusalii; această Picătură a fost folosită de Pavel și de toți ucenicii Domnului. Restul va fi adăugat, voi trebuie doar să luați acea Picătură și să o urmați, înțelegeți?

Fiți slabi și goi, dar umpleți-vă cu toții de acolo, pentru că va continua să picure și Dumnezeu va face restul. Puneți-vă pe genunchi și primiți din toată inima această Picătură. Picurați-o chiar acum în inima voastră și spuneți: „Dumnezeule, cred din toată inima mea.” Iar El se va îngriji ca restul picăturilor să cadă, așa că veți fi reumpluți cu Duhul Sfânt.

Acum, ucenicii aveau cinci pâini și doi pești, dar ce puteau face cu ele? „Nu avem decât picătura aceasta”, au spus ei, dar Isus a spus: „Este suficient, aduceți-o la Mine.” Vedeți?

„Aduceți la Mine acea picătură mică, pentru că de restul Mă voi îngriji Eu. Voi eliberați-vă de tot ce vă mai leagă, în timp ce Eu vă dau din această Picătură.”

Fiecare din voi să ia din Picătura aflată în Fapte 2.38; luați-o în inima voastră, în dimineața aceasta, și plecați de aici având privirile ațintite asupra Lui, în timp ce împărțiți Pâinea vieții.

Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți vedea cum Duhul Sfânt va picura, va picura și iar va picura în inima voastră, până veți fi umpluți cu Duhul Sfânt. Corect.

Voi nu trebuie să mergeți la seminarii. Nu trebuie să fiți deștepți, ci singurul lucru care vi-l trebuie, este să recunoașteți că sunteți nimic. Lăsați ca Dumnezeu să fie Conducătorul vostru și El se va îngriji de toate lucrurile. În ordine.

Și El a spus: „Aduceți-le aici.”

Aceasta vrea Dumnezeu în dimineața aceasta: să-i aducem o mulțime de vase goale, pentru că de restul se va îngriji El. Da, domnilor.

Orbul Bartimeu stătea la poartă, în cel mai slab moment al său, când a auzit un Glas care a spus: „Aduceți-l aici!”

Vedeți, uneori se întâmplă în momentul cel mai greu.

Acolo la mormânt a fost la fel. Maria era cu inima zdrobită pentru că Fiul ei fusese ucis și astfel, toată nădejdea ei era spulberată. În ziua dintâi a săptămânii, s-a dus să-L îmbălsămeze, dar când a ajuns la mormânt trupul Lui nu mai era acolo, iar un Glas i-a zis: „*De ce plângi, femeie și de ce-L cauți pe Cel viu printre cei morți?*”

Biata femeie, cum să nu plângă, doar era Fiul ei și murise în rușine, biciuit și atârnat gol pe cruce, țintuit în cuie, după ce spusese că El era Mesia cel așteptat, după ce ea însăși știa că Îl născuse după ce fusese umbrită de Duhul Sfânt. Era Fiul lui Dumnezeu, iar ea văzuse toate lucrările Sale, iar acum.... Da, se pare că Maria ajunsese în cel mai greu ceas al vieții sale.

Priviți-L pe Isus. El a stat împotriva răului, a stat împotriva organizațiilor, împotriva acelor farisei, dar apoi a devenit slab, S-a predat morții și a murit ca un păcătos, pe cruce, purtând păcatele noastre.

Profeții au rostit chiar cuvintele care au fost rostite de El pe Calvar, dar nu le-au putut înțelege:

„Dumnezeule, Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit?” sau: „Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aș putea să mi le număr; își împart hainele Mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa Mea.” (Psalmul 22. 1,16,17,18).

„Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic:

S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește.” (v. 7-8).

El a murit ținând de acest Cuvânt. Dumnezeu Emanuel, a devenit atât de slab încât s-a încredințat pe Sine morții și mormântului, iar sufletul Lui, iadului.... Slăbiciune.

Dar după acea predare completă, a ieșit afară în ziua de Paști, croindu-Și cale din locul cel mai de jos.

El era Cel Prea Înalt dar S-a făcut omul cel mai de jos, pentru că a venit la cei mai

de jos dintre oameni. Astfel S-a dus în orașul cel mai de jos, Ierihon, iar cel mai mic dintre oameni, Zacheu, s-a uitat de sus în jos la El.

S-a dus la moarte; de la moarte a mers în mormânt, iar din mormânt a coborât în iad, în locul cel mai de jos care există. Dar de acolo, Dumnezeu a început să-L înalțe, urcându-L sus în slavă, așa încât trebuie să privească în jos ca să vadă cerul.

Acea mamă cu inima zdrobită, nu știa toate acestea și stătea acolo plângând. Cel mai slab ceas pe care îl avusese vreodată, era chiar acela. Domnul ei nu mai era, de aceea își zicea: „Ultimul lucru pe care mai pot să-l fac pentru El, pentru scumpul meu Fiu, este să merg să-L îmbălsămez, dar iată, nu-L mai găsesc în mormânt, pentru că mi l-au luat. Dar chiar în clipa aceea, a auzit glasul care o întreba: *„De ce plângi, femeie?”* Auzindu-L, Maria s-a gândit că este paznicul mormântului. O, era atât de slabă că nici nu s-a putut întoarce, ci a zis doar: „Am fost prezentă la tot ce s-a întâmplat în zilele acestea. Am privit răstignirea scumpului meu Fiu, de care știu sigur că era Fiul lui Dumnezeu, iar acum, iată că mi l-au luat. Dumnezeu cunoaște inima mea și știe că nu sunt vinovată cu nimic, pentru că Duhul Sfânt mi-a dat acest Copil fără să știu de bărbat. O, și ei mi l-au ucis în modul cel mai cumplit! Pe mine nu mă interesează ce-au spus despre El, ci doresc un singur lucru: să-L îngrop cum se cuvine, dar iată că mi l-au luat.”

Și ce a urmat? Domnul a întărit-o atunci când a fost mai prăbușită. Da, Domnul i-a întărit întotdeauna pe ai Săi atunci când au fost mai slabi.

Petru era la pescuit. Pe undeva, mie îmi place meseria lui. Deci, Petru era la pescuit, însă era foarte mâhnit și descurajat, știind că-L negase pe Hristos.

Oh, Doamne! Își amintea cum Domnul stătuse acolo cu ei și îl întrebuse: *„Petre, Mă iubești?”*, iar el îi răspunsese: *„Știi bine că Te iubesc. Știi că sunt în stare să-mi dau și viața pentru Tine.”*

Atunci Domnul i-a zis: „*Petre, ești sigur de ceea ce spui? Iată că înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de trei ori de Mine.*” Și totul se împlinise întocmai, pentru că într-o singură noapte, spusese de trei ori: „*Eu nu Îl cunosc pe Omul acesta!*”

Acum, Petru stătea și se gândea: „M-am lepădat de El în fața acelei slujnice care a zis: „*Nu cumva ești și tu unul dintre ei?*” Da, chiar m-am blestemat în fața lor, negând că L-aș cunoaște!”

Oh, Petru era într-o stare teribilă! El a văzut privirea lui Isus atunci când a cântat cocoșul și și-a amintit Cuvintele Lui, ceea ce l-a dus în acea stare cumplită de deznădejde. „Oare de ce mai trăiesc? Cred că mă voi întoarce din nou la pescuit, pentru că nu mai pot să predic.” A ieșit în larg, dar în noaptea aceea nu a prins nimic. Era dezamăgit, pentru că ajunsese la capătul drumului. Când se gândise că în sfârșit a ajuns cineva, când a tăiat urechea slujitorului marelui preot, arătând că poate face și el ceva, a trebuit să uite totul și să se recunoască învins; să se recunoască un nimeni.

A ieșit din nou la pescuit, dar iată că după o noapte de trudă, nu a prins nimic. Oh, ce descurajare! De fiecare dată când trăgea năvodul sus, era gol. Era așa descurajat că își zicea: „Mai bine m-aș arunca din barcă, pentru că și așa nu valorez nimic.” Dar deodată a văzut în fața sa un Om și Acela i-a spus: „Aruncă năvodul în partea cealaltă și vei prinde pește!” El l-a ascultat și a aruncat năvodul, iar când a început să-l tragă afară, a devenit tare. Oh, Doamne! Când a fost tare, el nu a putut face nimic, dar când a devenit slab, atunci a devenit tare. Da, domnilor.

Strategia lui Dumnezeu este să ia vase umane goale și să scuture lumea cu ele, așa cum a făcut și la Rusalii. Ce a făcut El la Rusalii? I-au trebuit zece zile ca să golească acele vase pe deplin, apoi toate au fost adunate în camera de sus și așezate cu gura în sus, astfel că Dumnezeu le-a umplut. Urmarea? Prin ele a fost zguduită toată lumea.

Aceasta ne trebuie și nouă astăzi: vase golite, astfel ca Dumnezeu să le poată

umple. Da, domnilor. Dar Dumnezeu nu le poate umple câtă vreme sunt pline de antrenament teologic, deci nu le poate folosi. El trebuie să aibă vase goale ca să le poată umple.

Elisei nu i-a spus femeii: „Du-te și adu niște vase, apoi împrumută ulei de la vecini și du-te să-l vinzi, pentru că vei obține un preț mai bun și-ți vei putea plăti datoriile.” El a spus: „Adu vase goale. Adu cât mai multe vase goale.” Asta-i tot ce vă trebuie.

Așa a fost și la Cincizecime. Ei aveau vase goale pe care Dumnezeu le-a umplut.

Frate, astăzi se cere același lucru. Și această zi trebuie să aibă astfel de vase. Ori le vom avea, ori vom pieri. Da, domnilor.

Marea mașină ecleziastică pe care o avem, marile mașini bisericesti s-au ars. Au primit o lovitură spirituală. Cred că au ceva la manivelă, ceva n-a mers bine. Au folosit un alt tip de benzină și s-au ars; au folosit experiența lor teologică în locul Duhului Sfânt.

Marile treziri, marii evangheliști, campaniile de vindecare, totul a eșuat. Noi știm aceasta!

Priviți la marele nostru evanghelist Billy Graham, care a cutreierat lumea în sus și-n jos. La ce bun?

Uitați-vă la Oral Roberts cu campaniile lui de vindecare. Totul devine tot mai rău, pentru că bapțiștii, prezbiterienii, pentecostalii și tot felul de organizații se adună împreună. Ce este aceasta? O mare mașină ecleziastică, iar Dumnezeu o umple cu carbon pentru voi, așa că mai pufăie când și când, dar este gata; este terminată. Benzina s-a terminat, iar ei au turnat apă în locul ei. Cauciucurile sunt dezumflate

pe ambele părți, așa că totul a ajuns într-o stare jalnică.

Mașina eclesiastică s-a oprit, și frate, capacul vine din iad, iar curenții puterii diavolului curg peste tot. A cucerit națiuni; a cucerit politica, încât a ajuns mâncată de rugină; a cucerit bisericile, încât nu mai știu nimic altceva decât culte.

Dacă-i întrebi: „Ești creștin?”, îți răspund: „Sunt metodist”. Ești creștin? „Sunt pentecostal.” Dar acest lucru nu înseamnă mai mult, decât dacă ai spune „sunt un porc, sunt un cal, sau orice altceva.”

De ce spun aceasta? Pentru că tu ești creștin numai când te naști din nou prin Duhul lui Dumnezeu, și nu doar atât, ci ești și complet predat Lui. Dacă nu ești complet predat Duhului, înseamnă că nu ești născut din nou și nu ai Duhul Sfânt. Tu poți vorbi în limbi, poți să sari și să alergi, că nu-ți va folosi la nimic.

Pavel spunea: „Pot să mut și munții prin credință; pot să vindec bolnavii; pot să cunosc toată Biblia, pot să merg la seminar și să știu toate lucrurile, pentru că cu toate acestea sunt un nimic.” Aleluia!

Oh, Doamne, vorbind despre capac: demonii umblă în jur, puterile diavolului: numele adăugate celui de creștin, învățăturile și poruncile omenești, seminariile teologice, ne-au depărtat tot mai mult de Biblie.

Cine este destul de tare? Cine este destul de înțelept? Cine este destul de puternic să condamne această legiune care dă jos hainele de pe femei, în numele predicatorilor metodiști, bapțiști și chiar pentecostali? Își vopsesc fețele ca Izabela, își încrețesc părul și poartă pantaloni. Posedați de diavolul!...

Biblia vorbește despre legiunea de draci care a smuls hainele de pe acel biet îndrăcit, lăsându-l gol. Cine este acest Diavol care răcnește? Care denominațiune

este în stare să-l biruiască? El umblă în sus și-n jos, printre pietrele de mormânt ale denominațiilor, strigând: „Zilele minunilor au trecut! Nu mai avem nevoie de Duhul Sfânt!” Cine-l poate împlânzi? Numai Dumnezeu.

Noi nu putem face aceasta prin cultele noastre, nici prin puterile noastre ecleziastice. Dar acolo a fost odată un Glas care a făcut-o. Amin. El i-a împlânzit pe acei demoni, i-a trimis la locul lor, iar pe acel om l-a îmbrăcat.

Oh, și același Glas, ne-a dat și nouă făgăduința că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* (Ioan 14.12).

Dar nu le veți putea face niciodată ca biserică ecleziastică! Nu le veți putea face într-o organizație. Sigur că nu, ci le veți face numai când vă veți goli și veți deveni slabi; când veți turna afară „eu-l” vostru și veți lăsa Duhul Sfânt să intre și să inunde fiecare parte din voi, să umple fiecare loc din trupul vostru. Acesta-i singurul fel. Noi nu avem nevoie de nicio organizație.

Oh, Dumnezeule, eu simt o revărsare chiar în locul acesta! Ceea ce ne trebuie nouă, este un profet al lui Dumnezeu, care să se ridice ca un tunet, cu o străfulgerare spirituală și să scuture lumea de rușine. Aleluia! El are nevoie de vase goale; de o biserică scoasă afară, de o minoritate care va primi puterea lui Dumnezeu, binecuvântările și Mesajul Lui. Aleluia! Aceasta ne trebuie.

Să deveniți slabi, astfel încât să puteți fi tari. Aceasta va birui orice diavol; îi va rușina pe cei învățați, și-i va aduce la Dumnezeu pe bărbații și femeile care au fost chemați de El.

Nu uitați: *„Cum a fost zilele lui Noe, așa va fi și în zilele venirii Fiului omului.”* Și atunci au fost salvate opt suflete.

În zilele lui Ilie au fost șapte mii. Oh, gândiți-vă unde suntem noi!

Când a intrat Ioan în scenă, Biserica era doar o minoritate, dar acolo au fost vase golite în care s-a turnat ulei. Aleluia! Dumnezeuule, lasă-ne să fim și noi goliți!

Goliți-vă prieteni! Fiți slabi. Lepădați-vă de calitățile voastre; goliți-vă înaintea altarului lui Dumnezeu, ca jertfă, astfel ca îngerul să vină cu un cărbune aprins și să umple acel vas cu puterea Celui Atotputernic. Atunci El vă va face puternici și vă va da har.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

Oh, Doamne, a trecut încă o duminică și noi am stat în această adunare solemnă, alături de acești bărbați și femei care Te cunosc, Te cred și au acționat în totul după Cuvântul cu care i-ai însărcinat, și în inimile cărora lucrează și locuiește Duhul Tău cel Sfânt. Noi Îți mulțumim pentru ei.

Știu că sunt și alții asemenea lor, în țară sau dincolo de graniță, unde vor merge aceste benzi. Ajută-i să le asculte și să le înțeleagă, astfel ca să poată fi umpluți de Duhul Tău.

Poate că sunt unii, chiar aici, care s-au golit de când am început să vorbesc și au înțeles că s-au încrezut prea mult în propria lor gândire, în calitățile și istețimea lor, care înaintea Ta nu este nimic altceva decât murdărie.

Oh, Dumnezeuule, fie ca ei să se golească acum, să Ți se predea și să vină cu umilință, pentru umplerea cu Duhul Sfânt. Îndură-Te, Doamne.

În Biblie scrie că toți cei care au crezut, au fost botezați.

În această clădire, acolo în spate, se află o femeie, care îmi amintește de o doamnă Hicks, care a venit odată după mine. Era numai piele și os, deoarece cancerul o mâncase peste tot, iar soțul ei nu era încă creștin. Și îmi amintesc că în noaptea aceea m-am rugat: „Dumnezeule, trimite-l pe David, cu praștia lui după leu, ca să aducă oaia înapoi.” Apoi am continuat: „Acest cancer a mâncat-o pe sora mea. El este un diavol, dar știu că Tu ești Dumnezeu, pentru că Te-am văzut și Te cunosc. Am vorbit cu Tine și Tu mi-ai răspuns.”

Eu am mers după oaia lui Dumnezeu și cancerul i-a dat drumul, apoi am încredințat-o în Numele lui Isus Hristos, iar soțul ei, care nu era încă credincios, a crezut Cuvântul Domnului și a dus-o pe soția lui acasă. Și iată că în dimineața aceasta ea este aici, o femeie puternică și sănătoasă, care dorește să fie botezată în Numele lui Isus Hristos.

Oh, Dumnezeule, Îți mulțumim pentru acel vas gol, gata pentru a fi umplut. Te rog să binecuvântezi acest suflet, care este un exemplu pentru mulți și Te rog să binecuvântezi și această adunare.

Tată, a mai rămas un singur lucru pe care pot să-l văd: ori vei ridica undeva, câteva vase goale, care să facă lumea aceasta să se rușineze, ori îl vei trimite cât mai repede pe Isus, pentru că sfârșitul este aici.

Doamne, au mai rămas doar două posibilități: ori vom vedea ceva puternic ridicându-se imediat, ori vom vedea venirea Domnului.

Toate profețiile s-au împlinit. Ultimul lucru înainte ca Biserica să fie luată sus, în Apocalipsa 3, este venirea unui mesager, care va întoarce inimile oamenilor din epoca laodiceană, la părinții credinței, ducându-i înapoi la Cincizecimea adevărată.

Vino, Doamne Isuse și ia-Ți Biserica, iar dacă va fi cu voia Ta, fă ca înainte de răpire, să vină Puterea Ta. UMLE Tu aceste vase și ridică-le la cer! Scutură încă o

dată această lume, deoarece știm că atunci când timpul va fi trecut nu va mai fi nicio pocăință. Totul va fi prea târziu.

Noi știm că după ce-Ți vei lua Mireasa, Duhul Tău va merge la evrei. Da, când cei o sută patruzeci și patru de mii vor sta cu Mirele pe Muntele Sionului, Mireasa va fi în ceruri. Ea este deja răpită, iar Mielul Se întoarce pentru a Se face cunoscut fraților Săi, așa cum am văzut și din pilda lui Iosif.

Atunci va fi un plânset și o jale cum nu a mai fost niciodată, pentru că Îl vor vedea stând în mijlocul lor. El li se va face cunoscut, iar ei îl vor întreba: „*De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?*” și El le va răspunde: „*În casa celor ce Mă iubeau le-am primit.*” (Zaharia 13.6)

Atunci ei vor spune: „Cu siguranță ne va ucide pentru că L-am crucificat”, dar El le va răspunde la fel ca Iosif fraților săi: „Nu vă temeți și nu vă îngrijorați, pentru că Dumnezeu a făcut așa ca să salveze și neamurile. Nu a fost vina noastră.” Biblia spune că atunci Îl vor plânge așa cum plânge cineva pe un întâi născut.

Tată, această zi este aproape și ea va fi sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel.

Oh, Dumnezeule, fă ca glasul profeților lui Dumnezeu să strige împotriva femeilor de astăzi, împotriva bisericilor moderne, să-i scuture pe acești predicatori care se tem să spună Adevărul. Fă-i să se rușineze de ei înșiși.

Tată, noi știm un lucru pe care putem să ne bazăm cu toată încrederea și anume, că „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl*” și: „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine*”. (Ioan 6.44,37).

Ei vor ajunge când vei vrea Tu, pentru că ai spus: „*Nu te teme, turmă mică; pentru*

că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”(Luca 12.32), și noi știm că acesta este adevărul.

Tu ne-ai avertizat tot timpul că vor fi foarte, foarte puțini, cei care vor fi pregătiți când va veni acel timp. Apoi va fi marea înviere, când toți cei care au fost răscumpărați de-a lungul epocilor, vor învia. Dar, înainte de a veni această zi, chiar la sfârșitul timpului, Biserica Ta va fi o minoritate.

Noi vedem aceasta, Tată; vedem Mesajul zilei și vedem cum este respins. Da, eu am văzut că poporul Tău recunoaște că nu este nimic și că are nevoie să fie umplut de Tine. Te rog să scoți lumea din ei, acum când ne aflăm cu puțin timp înainte de venirea Ta

Doamne, în mijlocul nostru sunt oameni bolnavi, oameni care au nevoie de vindecare fizică. Îndură-Te, pentru că este scris: *„Nu uita, suflete, niciuna din binefacerile Domnului! El îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate bolile tale.”* (Psalmul 103.3).

Rugămintea noastră este ca marea Ta putere vindecătoare să vină asupra fiecărui suflet prezent în locul acesta, pentru că dacă poți salva orice suflet pierdut doar întorcându-i inima spre Tine, cu atât mai mult poți să vindeci trupește.

Aici sunt și batiste. Le binecuvântează în Numele Domnului Isus, așa cum a făcut și marele apostol Pavel. Fie ca cei ce vor primi aceste batiste, să fie vindecați. Fie ca orice casă dezbinată să fie unită din nou; fie ca acei copilași care au rămas fără mamă sau fără tată, din pricina despărțirii părinților, să fie uniți din nou. Ai milă, Doamne! Vindecă toți bolnavii și suferinzii spre onoarea și slava Ta.

În ce ne privește pe ceilalți, noi încercăm să ne ținem vasele cu gura în sus, cu inimile și privirile ațintite spre Tine, și lepădându-ne de tot ce ne-ar mai putea lega de lumea aceasta.

Biblia spune că Avraam a ieșit afară din casa lui, din orașul lui și dintre rudele lui și a pornit în călătorie spre țara făgăduită, mărturisind că este un străin și un călător pe acest pământ.

Avraam, Isaac și Iacov și toți cei care au avut această mărturie că nu sunt din această lume, au mărturisit simplu că există o cetate a cărei Ziditor este Dumnezeu și că ei sunt în căutarea ei.

Fă ca inimile să fie schimbate chiar acum, când mă rog, și la fel atitudinea lor, astfel ca atunci când va fi serviciul de botez, ei să pășească în față, nu pentru că sunt siliți de cineva, ci pentru că au primit descoperirea Ta.

Tată, Tu ai spus că toți aceia care sunt chemați de Tine, vor veni, de aceea Ți-i încredințez pe toți, împreună cu acest mesaj micuț, dintr-un vas sărac, fără nimic în el, Doamne. Te rog să iei Tu aceste cuvinte simple și să le modelezi în inimile oamenilor, astfel ca niciunul să nu se mai poată depărta de ele.

Îndură-Te, Doamne, în timp ce Ți-i încredințez pe toți, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

(un frate aduce o prorocie).

De ce stați între două opinii? Ați auzit ce a spus El? Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, atunci slujiți-L pe El; iar dacă lumea este bună, atunci continuați cu ea. Vedeți? Dacă acea cale denominațională este bună, mergeți pe ea, iar dacă Biblia este bună, atunci veniți cu ea. Alegeți în acest ceas pe cine vreți să slujiți.

Haideți să murmurăm o cântare, pentru că Biblia spune că ucenicii au cântat o cântare, apoi au ieșit.

Haideți să cântăm: „Îl iubesc pe Isus”, în timp ce stăm cu capetele plecate și cu inimile îndreptate spre El.

(Fratele Branham începe să murmure.) Vă puteți decide pentru Hristos? Goliți-vă inimile și spuneți: „Doamne, nu sunt bun. Nimic nu este bun în mine. Ajută-mă să uit tot ce am știut. Vino, Doamne Isuse, și nu mă lăsa să trec pe lângă clipa aceasta. Lasă-mă să fiu umplut, Doamne și ajută-mă ca de astăzi să fiu cu totul al Tău.”

Rugați-vă lui Dumnezeu cu o rugăciune simplă și sinceră. Căiți-vă înaintea Lui.

....ascultă când mă rog, ia-mi toate păcatele,

Și lasă-mă ca din această zi să fiu cu totul al Tău.

(Fratele Branham murmură cântarea: „Credința mea privește sus, spre Tine”).

Pentru voi, cei care ați crezut, care v-ați golit vasul înaintea lui Dumnezeu, care ați hotărât să nu mai lăsați nimic să vă împiedice și care ați decis să nu vă mai lăudați cu calitățile voastre; pentru voi, care ați hotărât să începeți o viață cu Dumnezeu, bazinul cu apă este pregătit pentru botez.

Femeile să meargă în dreapta, iar bărbații spre stânga, pentru că serviciul de botez începe imediat.

Cei care v-ați golit și care nu mai credeți ceea ce spun ecleziaștii, sau ce spun organizațiile, ci vreți să credeți pe „Așa vorbește Domnul” și să urmați calea Domnului, veniți chiar acum.

Aceasta este chemarea voastră la altar: „și toți cei ce au primit propovăduirea, au fost botezați.” (Fapte 2.41a).

Vă spun aceasta în Numele Domnului Isus.

Câte dintre voi, femeile, vă rușinați de părul vostru scurt și vreți ca prin harul lui Dumnezeu să-l lăsați să crească? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câți dintre voi, bărbații, vă rușinați pentru că v-ați lăsat femeile să fumeze și să poarte pantaloni, care de fapt sunt îmbrăcămintea voastră? Biblia spune că este o urâciune orice femeie care poartă îmbrăcămintea bărbătească. Știți că Dumnezeu nu Se poate schimba? Nu, nu se poate. El are o singură natură: sfințenia, iar dacă nu deveniți ca El, nu-L veți vedea, pentru că *„fără sfințenie niciun om nu-L poate vedea pe Dumnezeu.”*

Dacă purtați pantaloni, chiar largi fie ei, lui Dumnezeu i se face rău și vomită când vă vede, El nu poate suferi murdăria. Prin urmare, cum credeți că veți putea ajunge în cer, dacă sunteți purtați de un asemenea duh?

Cum veți putea ajunge în ceruri cu părul scurt, când Dumnezeu a spus că este o rușine pentru femeie să-și taie părul? Ea neagă orice îndatorire de soție, prin aceasta.

Dumnezeu nu Se schimbă. Acesta este Cuvântul Lui, așa că mai bine ați lua aminte!

Și voi, bărbaților, care le lăsați pe soțiile voastre să facă aceasta, nu vă este rușine de voi înșivă? Nu vă este rușine?

Nu încercați să fiți ca prima doamnă a țării, ci fiți ca Dumnezeu. Goliți-vă de aceste modernisme ale lumii, astfel ca Hristos să Se poată turna peste voi, fiindcă atunci veți fi umplute cu Duhul Sfânt, altfel, El nu poate face nimic pentru voi. Ar fi împotriva principiilor Lui; ar fi împotriva Cuvântului Său, și așa ceva nu se poate. Noi trebuie să venim la Cuvântul Lui înainte ca să se poată face ceva. Voi știți aceasta.

Cei care credeți, ridicați mâna. Sigur, acum haideți să facem ceva în acest sens.

Dumnezeule, fii îndurător. Oh, câtă nevoie avem de El!

Să nu uitați că la judecată, eu trebuie să stau în fața fiecărui cuvânt pe care l-am spus. Acum orice vină este ștearsă de pe mâinile mele, este luată de pe conștiința mea, de pe sufletul meu, pentru că v-am spus Adevărul. Dumnezeu știe aceasta.

Dacă stați nepăsători și nu vă simțiți muștrați, ce vă veți face la venirea Lui? Să știți că atunci Dumnezeu nu va mai trata cu voi, pentru că totul va fi trecut. Puteți fi cât se poate de religioși sau să aparțineți la o biserică, pentru că dacă treceți pe lângă aceasta, totul este degeaba.

Cuvântul lui Dumnezeu merge înăuntru și scoate toată lumea afară din inimă, făcându-vă o făptură nouă. Vedeți? Eu cer fiecărui lucrător și oricărei persoane de aici, să se lepede de tot ce este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Haideți să fim cu adevărat creștini.

Dumnezeule, ai milă de mine. Ia-mă și modelează-mă Tu. Dorința mea este ca după această săptămână, să merg înaintea lui Dumnezeu ca să aflu ce urmează să fac. Tot ceea ce nu este bun, taie Tu jos de la mine; taie împrejur inima mea, urechile mele și ființa mea întregă. Fă-mă ceea ce vrei Tu să fiu.

Orice ar trebui, taie jos de la mine, Doamne. Arată-mi în Cuvânt, spune-mi și voi face. Trebuie să spui doar un Cuvânt și Te voi asculta.

Dorința mea este să fiu un creștin în Cuvântul lui Dumnezeu, privind orice cuvânt al oamenilor ca fiind o minciună.

Te uiți după locul de botez? Este în spate, aici frate, în colț. Da, mulți dintre voi ar trebui să veniți, bărbați și femei care credeți și v-ați mărturisit păcatele, să vă botezați în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, apoi veți primi Duhul Sfânt.

Acum vreau să le spun ceva catolicilor prezenți aici. Voi spuneți că biserica are putere să ierte păcatele. Cum poate face așa ceva?

Isus le-a spus ucenicilor: *„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține păcatele, vor fi ținute.”* Cum puteau fi iertate păcatele în zilele Bisericii primare? Ei îi chemau pe oameni să se pocăiască și îi botezau în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, dar această pocăință nu se făcea printr-o mărturisire în cabină, la urechea preotului. Nu, nu, ci printr-o pocăință sinceră înaintea lui Dumnezeu, prin faptul că au crezut vestirea. Astfel, ei s-au lăsat botezați în Numele lui Isus Hristos și apoi au primit Duhul Sfânt. Amin.

Îl iubiți? Haideți să ne ridicăm în picioare.

Acum vor fi mulți care așteaptă serviciul de botez. Oricine crede, poate veni să fie botezat. Credeți în Domnul Isus cu toată inima și cu tot ce este în voi.

Să ne plecăm cu toții capetele și să repetăm împreună modelul biblic de rugăciune lăsat de Domnul Isus, pentru că mă simt puternic îndemnat să facem aceasta (fratele Branham și adunarea rostesc împreună rugăciunea „Tatăl nostru”).

În timp ce continuăm să stăm cu capetele plecate, îl rog pe fratele Neville să vină și să spună ce are pe inimă, să facă anunțurile pentru serviciul de botez și ce mai are de anunțat, iar apoi să elibereze adunarea.

Rugăciunea mea este ca Domnul să vă binecuvânteze. Să vă rugați pentru mine, pentru că și eu mă rog pentru voi.

Domnul să fie cu voi toți. Amin.

- Amin -